KLASSZIKUSOK KÖNNYEDÉN

Doktor Dolittle és az állatok

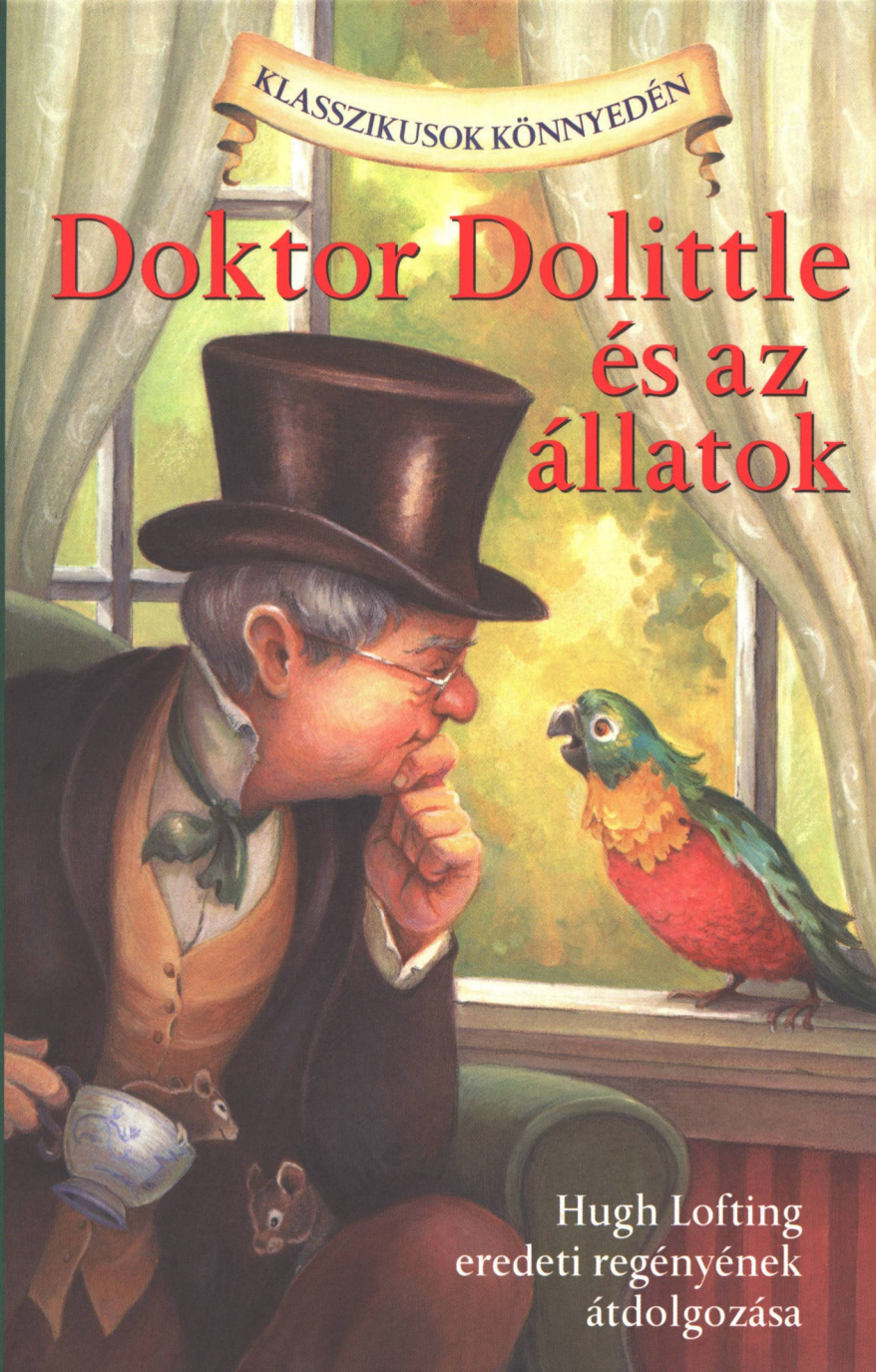

Hugh Lofting eredeti regényének átdolgozása

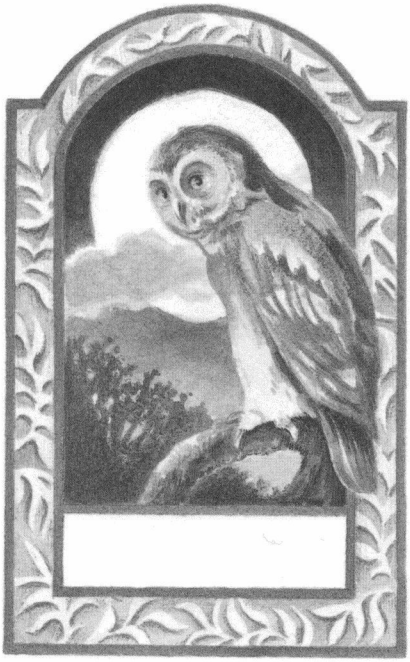

KLASSZIKUSOK KÖNNYEDÉN

Doktor Dolittle és az állatok

Hugh Lofting eredeti regényét átdolgozta:
Kathleen Olmstead

Lucy Corvino illusztrációival

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
The Voyages of Doctor Dolittle
Sterling Publishing Co., Inc.
387 Park Avenue South, New York, NY 10016

Copyright © Kathleen Olmstead, 2008
Illusztráció copyright © Lucy Corvino, 2008

Hungarian translation © Farkas Krisztina, 2012

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2012
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000
e-mail: info@alexandra.hu
www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Keresztesi József
A kiadvány magyar változatát Bocz József tördelte

ISSN 2061-8433
ISBN 978 963 297 823 9

1. FEJEZET

Puddleby

Sok-sok évvel ezelőtt élt egyszer egy Dolittle nevű orvos. Ez még azelőtt történt, hogy a nagypapáitok kisfiúk és a nagymamáitok kislányok lettek volna. Teljes nevén John Dolittle MD-nek hívták, ahol az MD azt jelentette, hogy igazi doktor. Igen okos férfiú volt, aki sok beteg emberen segített.

Doktor Dolittle egy aprócska városban lakott, melyet Puddleby-on-the-Marshnak hívtak. A városban mindenki ismerte őt. Ami azt illeti, nem volt nehéz felismerni, hiszen magas volt, és mindig cilindert viselt – ettől pedig

csak még magasabbnak látszott. Hosszú, fekete kabátot hordott, mély zsebekkel, melyekben Doktor Dolittle sokféle holmit tartott: egy zsebkendőt, egy almát arra az esetre, ha összefutna egy lóval, és egy jegyzetfüzetet.

Akárhányszor végigsétált a főutcán, az emberek rámutattak, és így szóltak: „Nézzék csak, ott megy a doktor! Az aztán az okos ember!" A gyerekek utánaszaladtak, kacagtak és kérdéseket tettek fel neki. Doktor Dolittle mindig válaszolt rájuk, egyetlen kérdést sem tartott butának.

A kutyák utcahosszat farkcsóválva jártak a nyomában. Még a templomtoronyban lakó varjak is fölérepültek, odakárogtak és biccentettek neki.

Doktor Dolittle egy kicsiny házikóban lakott a város szélén. Igaz, a ház valóban aprócska volt, a kertje azonban tágas. Sok-sok fű nőtt benne, meg jó néhány fa, és egy alacsony fal vette körül. Telis-tele volt árnyas pihenőkkel.

A doktor nővére, Sarah is a házban lakott. Ő látta el a háztartást, Doktor Dolittle pedig a kertről gondoskodott.

A doktornak sok házi kedvence volt. Tudnotok kell, hogy odavolt az állatokért. A kert aljában, a tóban aranyhalak úszkáltak. A ház mellett egy kis ólban nyulakat tartott. A zongorájában fehér egerek tanyáztak, az ágyneműs szekrényben egy mókus lakott, a pincében pedig egy sündisznó. Még tehene is volt!

A tehén és a borja a pajtán osztoztak egy öreg lóval. Ez az öreg ló már több mint huszonöt éve élt Doktor Dolittle-nél, ezért hát igazán jó barátságban voltak. Akadtak ott továbbá csirkék, galambok, két bárány, egy kecske, és még számtalan egyéb állat élt ugyanabban az udvarban. A kedvencei mégis Dab-Dab kacsa, Dzsip kutya, Göb-Göb malac, Polinézia papagáj és Tu-Tu bagoly voltak.

A doktor nővére, Sarah sokat panaszkodott az állatok miatt. Nehéz volt rendet tartani egy

olyan házban, ahol ennyi állat szaladgált. Ráadásul a doktor betegeinek is megnehezítették a dolgát, amikor megérkeztek a rendelésre.

Egy napon egy idős asszony érkezett ellenőrző vizsgálatra, és véletlenül ráült a sündisznóra, aki épp mélyen aludt a díványon, és nem hallotta meg, ahogy az asszony belépett. A szegény teremtés úgy megdöbbent, hogy sikítva rohant ki az ajtón. Megesküdött, hogy soha többé be nem teszi a lábát Doktor Dolittle házába, inkább elkocsikázik tíz mérfölddel odébb egy másik orvoshoz. Ekkor Sarah Dolittle úgy határozott, hogy itt az ideje egy kiadós beszélgetésnek a bátyjával az állatairól.

– John – szólította meg –, hogyan is várhatod el a betegeidtől, hogy eljöjjenek hozzád, amikor ennyi állat tanyázik a házban? – Csípőre tette a kezét, és igen szigorú hangon folytatta: – Ez már a negyedik beteg, akit az állatok űztek el. Mr. Jenkins is kijelentette, hogy nem jön többet vissza. Még a lelkésznek is ele-

ge van! Több beteget már nem veszíthetünk el. Ha ez így megy tovább, búcsút mondhatunk a legjobb betegeinknek! – mondta Sarah, és most már igazán mérges volt.

– De én jobban szeretem az állatokat, mint a legjobb betegeinket – felelte a doktor.

– Nevetséges vagy! – válaszolta a nővére, és kiment a szobából.

Ahogy telt az idő, úgy tett szert a doktor mind több állatra. Az egyre gyarapodó állatsereglet azonban egyre fogyatkozó látogatókat eredményezett. Végül már csak egyetlen páciense maradt – a hentes.

A hentest nem zavarta az állatok jelenléte, de évente csak egyszer betegedett meg. Ez a kevéske pénz pedig nem volt elég még arra sem, hogy a doktor és a nővére kifizessék a számláikat. Ráadásul ott volt a sok állat, akiket etetni kellett!

A doktornak volt némi megtakarított pénze, ami még évekig kitarthatott volna, de ő csak újabb és újabb állatokat hozott haza. Így hát a

fehér egereket átköltöztette egy komódfiókba, és eladta a zongorát. Ezután eladta a barna öltönyét. Eladta a fogatát is, majd néhány könyvet és egy régi asztalt is a konyhából. Azonban még mindig túl kevés volt a pénze, és túl sok a háziállata. Doktor Dolittle és a nővére egyre jobban elszegényedtek.

Ebben az időben ha végigsétált az utcán a cilinderében, a felnőttek így mutogattak rá: „Ott megy Doktor Dolittle! Ő volt a leghíresebb doktor a megyénkben. Most meg már ahhoz is túl szegény, hogy egy jó öltönyt vegyen magának. Nincs pénze, és lyukas a harisnyája!"

Doktor Dolittle azonban ügyet sem vetett rájuk. Ő így is elégedett ember volt.

A kutyák, a macskák és a gyerekek még mindig szaladtak utána. A kutyák továbbra is csóválták a farkukat, és a gyerekek továbbra is kérdezősködtek. A jó doktor pedig, mint mindig, most is türelmesen elbeszélgetett mindegyikükkel.

2. FEJEZET

Az állatok beszéde

Egy napon a hentes érkezett látogatóba a doktorhoz. Észrevette, hogy a doktor kabátján több folt is díszeleg. Azt is tudta, hogy ő az egyetlen betege, és gyanította, hogy a nővérével együtt igen szegények, mivel nagyon kevés a jövedelmük. Körülnézett a konyhában, és megpillantotta az állatokat, akik mindannyian boldognak és egészségesnek tűntek. A hentesnek hirtelen támadt egy ötlete.

– Tudom már! – kiáltotta. – Miért nem hagy fel az emberek gyógyításával, és kezeli inkább az állatokat?

Polinézia, a papagáj az ablakpárkányon üldögélt, és egy éneket dünnyögött magában. Amikor meghallotta a hentes javaslatát, abbahagyta, és fülelni kezdett.

– Kézenfekvő döntés volna – folytatta a hentes. – Ön mindent tud az állatokról. Biztos vagyok benne, hogy még többet is, mint más állatorvosok. Azt is észrevettem, hogy jobban szót ért az állatokkal, mint az emberekkel. Persze ezalatt nem azt értem, hogy az emberekkel nem boldogul, csak hát úgy tűnik, mintha jobban érezné magát az állatok közelében. És ők is jól érzik magukat, ha önnel vannak. Csak nézzen körül a konyhájában! Telis-tele van elégedett állatokkal!

Ez szentigaz volt. Dzsip kutya és Göb-Göb malac összegömbölyödve feküdtek egymás mellett egy sarokban. Dab-Dab kacsa a konyhapulton tollászkodott. A sündisznó az asztal alatt szundított. Az egerek egy dobozban hancúroztak az ajtó mellett. Polinézia, a papagáj pedig,

ahogy már hallottátok, az ablakpárkányon üldögélt, és minden szóra gondosan odafigyelt.

– Nos, nem is tudom – felelte Doktor Dolittle. – Ezen még nem gondolkodtam. Nagyon különös ötlet.

– Még hogy különös? – kiáltott fel a hentes. – Nagyon is kézenfekvő! Rengeteg földműves él a környéken, akiknek a tehenei és a birkái jó hasznát vennék a segítségének. És ott van még ráadásnak az a rengeteg kutya meg macska a városban. Az állatok legalább olyan gyakran megbetegszenek, mint az emberek. Higgyen nekem! – biztatta. – Legyen állatorvos!

Miután a hentes elment, Polinézia leröppent az ablakpárkányról, és odaült Doktor Dolittle mellé.

– Ennek az embernek igaza van – mondta. – Fel kellene csapnod állatorvosnak. Elég után teszik az emberek, hogy már nem járnak hozzád. Te vagy a világon a legjobb orvos. Az állatoknak szükségük van rád.

– Ó, de hát annyi állatorvos dolgozik a környéken! – felelte Doktor Dolittle. Megcsóválta a fejét, és felkuncogott. Aztán felkelt az asztaltól, és nekiállt mosogatni.

– Az igaz, hogy sokan vannak – válaszolta Polinézia –, de te lennél a legjobb. Biztos vagyok benne, hogy egyetlen állatorvos sem versenyezhetne veled.

Polinézia visszaröppent az ablakpárkányra, ahol Doktor Dolittle néhány virágcseréppel foglalatoskodott.

– Most valami nagyon fontosat akarok mondani, ezért kérlek, jól figyelj rám – mondta Polinézia.

Doktor Dolittle letette a virágcserepet, megfordult, és a papagájra nézett.

– Tudtad-e, hogy az állatok képesek beszélni? – kérdezte Polinézia.

– Persze, tudom, hogy a papagájok képesek beszélni – felelte a doktor mosolyogva.

– Valóban, mi, papagájok két nyelven is be-

szélünk: emberi nyelven és madárnyelven – büszkélkedett Polinézia. – Ha azt mondom: „Polly kekszet akar”, akkor te megérted. És most jól figyelj: *Ke-ke oi-i fi-fi*!

– Szavamra! – kiáltotta a doktor. – Ez meg mi az ördögöt akar jelenteni?

– Madárnyelven azt jelenti, hogy „Készen van már az uzsonna?”

Polinézia biccentett néhányszor, és az ablakpárkányra szökkent. Nagyon izgalmas volt megosztani mindezeket a doktorral. Azon tűnődött, hogy vajon miért nem tette meg már korábban.

– Komolyan mondod? – kiáltott fel a doktor. – Ez nagyon érdekes. Még soha nem hallottalak így beszélni azelőtt.

– Miért is tettem volna? – kérdezte Polinézia. – Akkor soha nem értettél volna meg. Nincs sok értelme így beszélni az emberek előtt. Ezért hát csak egymás között tesszük.

– Beszélj még így! – kérte a doktor. Az új hír egészen izgalomba hozta. – Ne, várj!

A zsebéből előhúzta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját.

– Most, ha nem beszélsz túl gyorsan, leírom, amit mondasz – ült vissza a doktor az asztalhoz. – Kezdjük az elején. Mondd el a madárábécét!

Így kezdődtek a doktor és Polinézia nyelvleckéi, és így tudta meg a doktor, hogy az állatoknak is megvan a saját nyelvük, és hogy beszélgetnek is egymással. Aznap egész délután a konyhában ültek Polinéziával, és a madárnyelv szavait tanulták. A doktor mindegyiket gondosan lejegyezte a füzetébe. Hangosan ki is mondta őket, hogy később jól emlékezzen rájuk.

Néhány órával később felébredt Dzsip kutya. Odament Polinéziához és a doktorhoz.

– Látod? – kérdezte Polinézia. – Beszél hozzád.

– Nem hallottam semmit – felelte a doktor. – Csak annyit láttam, hogy megvakarta a fülét.

– Az állatok nem mindig hangokkal beszélnek – mondta a papagáj. – A fülünkkel, a lá-

bunkkal, a farkunkkal is beszélünk – minden testrészünket használjuk. Előfordul, hogy nem akarunk zajt kelteni. Látod, hogy felhúzta az orrát az egyik oldalon?

– Igen, igen, látom! – mondta Doktor Dolittle. – Ez mit jelent?

– Azt kérdezi, észrevetted-e, hogy elállt az eső. A kutyák szinte mindig az orrukat használják, ha kérdezni akarnak valamit.

A doktor gyorsan lejegyezte ezt az információt is.

Nem telt sok időbe, hogy Doktor Dolittle maga is megértette az állatok beszédét, és szóba is tudott elegyedni velük. Időnként még szüksége volt Polinézia segítségére, de bízott benne, hogy hamarosan egyedül is képes lesz majd eltársalogni. Így hát végül úgy döntött, hogy megfogadja a hentes tanácsát. Felhagyott az emberek gyógyításával, és helyettük inkább az állatok kezelésébe fogott.

3. FEJEZET

Végre sikerült!

A hentes segített terjeszteni a hírt. Hamarosan már mindenki tudta, hogy Doktor Dolittle az állatok gyógyításába kezdett. Idős hölgyek érkeztek pudlikkal, akik túl sok süteményt ettek. Földművesek utaztak sok mérföldön keresztül, hogy elhozzák beteg teheneiket és birkáikat. Gyerekek jöttek a náthás cicáikkal. Doktor Dolittle sok új betegre tett szert, és nagyon boldog volt.

Egy napon egy igáslovat vezettek el hozzá. Szegény pára nagyon megörült, hogy talált va-

lakit, akivel beszélni tud, mert rossz érzés volt számára, hogy senki sem érti.

– Tudja, doktor – kezdte a ló –, az első állatorvos, akihez elvittek, semmit nem tudott. Az elmúlt hat hétben fejfájás elleni gyógyszert szedetett velem. De nekem szemüvegre van szükségem! Az egyik szememre kezdek megvakulni.

Doktor Dolittle alaposan megvizsgálta a ló bal szemét. Valóban homályos volt.

– Azonnal tudok készíteni neked egy szemüveget – mondta.

– Olyat szeretnék, mint a magáé – felelte a ló. – Csak zöld legyen az üveg benne. Az majd védi a szememet a napfénytől, amikor kint dolgozom a mezőn.

– Akkor hát – válaszolta Doktor Dolittle – természetesen zöldet kapsz!

Az igáslovat a rendelő ajtajához vezette.

– A jövő hétre elkészül – mondta.

– Tudja, doktor – mondta a ló kifelé menet

–, a legtöbb orvossal az a baj, hogy azt hiszik, mindent jól csinálnak, csak mert az állatok nem panaszkodnak. Én egyébként elég csendes állat volnék – folytatta a ló. – Általában türelmes vagyok az emberekkel. De olyan nehéz, amikor nem figyelnek rám! Attól tartok, néha elveszítem a türelmemet.

– Meg kell próbálnunk türelmesnek lenni –

mondta a jó doktor. – Ne felejtsd el, hogy a legtöbb ember jót akar.

Doktor Dolittle megpaskolta a ló hátát, és útjára bocsátotta. Amikor egy héttel később visszatért, a doktor egy nagy zöld szemüveget adott át neki.

Képzelheted, mennyire meglepődtek az emberek, amikor megpillantották a szemüveges lovat. Minden alkalommal, amikor kint dolgozott a földeken, megálltak és megbámulták. Az azonban nem lepte meg őket, hogy a szemüveg Doktor Dolittle-től származik. Pontosan ezt várták tőle. Hamarosan már nem számított szokatlan látványnak egy-egy szemüveget viselő ló. Nemsokára begipszelt lábú kutyákat és mankóval bicegő macskát is lehetett látni. Volt egy tehén, aki nyakmerevítőt hordott, és egy kecske, aki az egyik szemén monoklit viselt.

Ezek az állatok olyannyira elégedettek voltak Doktor Dolittle munkájával, hogy más állatokhoz is elvitték a hírét. A hír egyik megyéről a

másikra terjedt. Az állatok nagyon izgatottak lettek, amikor megtudták, hogy van egy állatorvos, aki megérti a nyelvüket, meghallgatja őket, és segít megoldani minden gondjukat.

Még a vadállatokhoz is eljutott Doktor Dolittle híre. Sokan felkeresték a környező erdőkből. Borzok, denevérek, mókusok, farkasok, baglyok és rókák gyülekeztek az udvarában. Végül már annyian voltak, hogy a doktornak meg kellett szerveznie a betegfogadást.

Ajtófeliratokat készített a különböző állatok számára. A LOVAK feliratot tette a bejárati ajtó fölé, a TEHENEK táblát az oldalsó bejárat, a BIRKÁK feliratot pedig a konyhaajtó fölé szögezte. Még az egereknek is megvolt a saját aprócska bejáratuk a pincén keresztül. Ez mindent sokkal egyszerűbbé tett a doktor számára. Immár meg tudta vizsgálni az állatokat, mialatt azok türelmesen sorakoztak a saját ajtajuk előtt.

Így folyt Doktor Dolittle élete több éven keresztül. Sok-sok mérföld távolságból érkeztek

hozzá állatok Puddleby-on-the-Marshba, hogy a doktor megvizsgálja őket. Így hát az egész világon elterjedt a híre az állatok között. Doktor Dolittle boldog volt, és igen meg volt elégedve az életével.

Egyik nap Polinézia a szokásos helyén üldögélt az ablakpárkányon, és nézelődött. Egyszer csak nevetésben tört ki.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Doktor Dolittle. Éppen a reggeli újságot olvasta, és meglepte a madár nevetése.

– Csak az jutott eszembe, hogy milyen furcsák is az emberek – válaszolta Polinézia. – Olyan sok időt töltenek együtt az állatokkal, és csak annyit tanultak meg, hogy ha egy kutya a farkát csóválja, az annyit jelent, hogy boldog.

– És ezen nevettél? – kérdezte a doktor.

– Mulatságosnak találtam, hogy te vagy az első, aki megpróbál megérteni minket. Oly sok év után végre valaki időt szánt rá.

– Nos, ez valóban különös – felelte Doktor Dolittle.

– Ismertem egy arapapagájt, aki hét különböző emberi nyelven tudott jó reggelt kívánni. Egy idős professzor tanította meg rá. De a barátom csalódott volt, ugyanis az öreg tanár nem tudott elég jól görögül. Gondolkodott rajta, hogy kijavítsa-e, de nem akart udvariatlan lenni.

Polinézia hirtelen elkomolyodott. Doktor Dolittle-hez fordult, és így folytatta:

– Az emberek annyi mindent nem tudnak. Nem tudnak repülni. Nem tudnak sokáig a víz alatt maradni. Nem tudnak olyan gyorsan futni, mint egy szekér, vagy mint egy vonat. És mégis úgy hiszik, hogy különbek mindenki másnál maguk körül. Miért van ez?

– Sajnálom – mondta a doktor szomorúan –, erre a kérdésre nem tudom a választ. Pedig én is gyakran töprengek rajta.

4. FEJEZET

Újabb anyagi gondok

Nem csupán Doktor Dolittle és az állatok örültek a doktor új foglalkozásának. A doktor nővére, Sarah is elégedett volt. Hosszú idő után most végre csordogált egy kis pénzecske a háztartásba. Még új vasárnapi ruhát is tudott vásárolni magának. Az állatok azonban továbbra is felzaklatták, hiszen képtelenség volt rendet tartani miattuk a házban.

Egyes páciensek olyan betegek voltak, hogy maradniuk kellett egy hétig. Székeken üldögéltek a pázsiton, vagy a kertben pihentek. És igen gyakran akkor sem akartak hazamenni, amikor

már jobban érezték magukat. Túlságosan is szerettek Doktor Dolittle-nél lenni. A doktornak pedig soha nem volt szíve nemet mondani. Így a háziállatok száma egyre csak nőtt-növekedett.

Egy napon a városban tett sétája alkalmával Doktor Dolittle megpillantott egy kintornást, aki pórázon tartott egy majmot. A doktor azonnal észrevette, hogy túl szoros a nyakörve, és azt is látta, hogy a kis állatka boldogtalan. Adott hát a kintornásnak egy dollárt, és elvette tőle a majmot. A kintornás először kijött a sodrából, mert nem akart megválni az állattól. Ám ekkor Doktor Dolittle megfenyegette, hogy kihívja a rendőrséget, és jelenti a kegyetlenségét. A kintornás belátta, hogy alulmaradt a vitában, elvette hát a dollárt, és odébbállt.

A majmocska pedig beköltözött Doktor Dolittle-hez és a többi állathoz. A többiek Csi-Csinek nevezték el, ami majomnyelven „gyömbért" jelent.

Egy más alkalommal cirkusz érkezett a vá-

rosba. A cirkusszal utazó krokodilnak fájt a foga. Az éjszaka leple alatt elszökött és felkereste Doktor Dolittle-t. A doktor természetesen szót tudott érteni vele krokodilnyelven. Behívta tehát a házba, és meggyógyította a fájós fogát. Ahogy már biztosan sejtitek, a krokodil nem akart visszatérni a cirkuszba. Megkérdezte a doktort, hogy nem lakhatna-e a kert végében, a kerti tóban, ha megígéri, hogy nem eszi meg a halakat. A doktor persze képtelen volt visszautasítani. A krokodil megtartotta a szavát, mindig békésen és kedvesen viselkedett mindenkivel a házban. Amikor a cirkuszosok eljöttek, hogy visszavigyék a krokodilt, rögtön látták, hogy elégedett és nyugodt. Egyetértettek a doktorral abban, hogy a krokodil itt sokkal jobban érzi magát, így hát hagyták, hadd maradjon.

A doktor nővére, Sarah azonban nem volt boldog, mivel megrémisztette a krokodil, és attól tartott, hogy másokat is meg fog rémiszte-

ni. Sajnos igaza lett. Az idős hölgyek nem merték többé elhozni a beteg pudlijukat, mert attól féltek, hogy a krokodil felfalja szeretett kedvencüket. A földművesek pedig ugyanebből az okból nem hozták el többé a birkáikat.

Doktor Dolittle megpróbált beszélni a krokodillal. Elmagyarázta neki, hogy elveszti a pácienseit, mert az emberek félnek tőle, és közölte vele, hogy vissza kellene mennie a cirkuszba. A krokodil erre óriási könnycseppeket hullatva könyörögni kezdett a doktornak, hogy hadd maradjon. A doktor persze beleegyezett. Nem tudta elviselni, ha egy állatot boldogtalannak lát.

– Ez az utolsó csepp a pohárban – mondta a nővére. – Már éppen kezdtünk egyenesbe jönni! Most pedig hamarosan a szegényházban kötünk ki. Az aligátornak mennie kell!

– Nem aligátor – felelte nyugodtan Doktor Dolittle. – Krokodil.

– Nem érdekel, hogy micsoda – felelte a nő-

vére. – Egy szörnyeteg, akit nem szeretnék az ágyam alatt találni!

– Megígérte nekem, hogy egyetlen állatot sem fog bántani – mondta a doktor. – És én megbízom benne.

– Megbízol benne? – sikoltotta Sarah. – Megőrültél? Az emberek elkerülnek minket e miatt a vadállat miatt. Elegem volt! Vagy ő megy, vagy én.

Nos, így történt. Doktor Dolittle nővére, Sarah összecsomagolt és távozott. Elköltözött a szomszédos utcába, és beállt házvezetőnőnek. Végül pedig feleségül ment egy igen kedves férfiúhoz, és attól fogva csendes, boldog életet élt. Sejtheted, hogy az ő háza mindig tiszta és rendes volt.

Bár Doktor Dolittle boldogan élt az állataival, ez az időszak mégis nehéznek bizonyult. A nővérének igaza lett: az emberek féltek a krokodiltól. A doktor elveszítette a páciensei nagy részét, és ismét pénzszűkébe került.

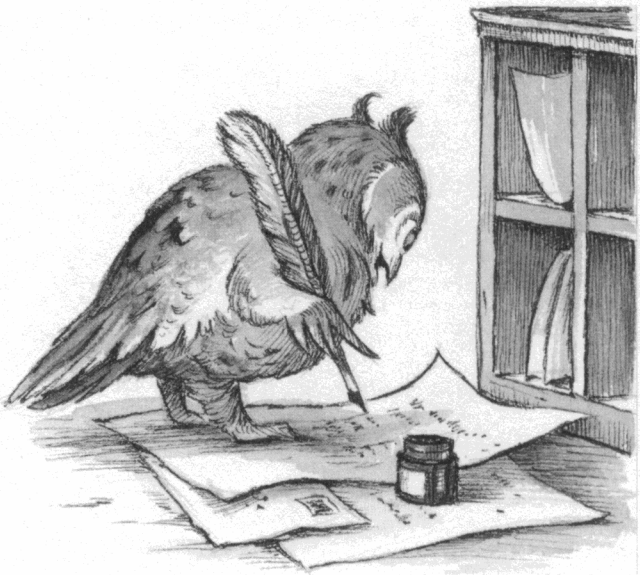

Ráadásul senki sem volt, aki a nővére helyett ellátta volna a háztartási teendőket. Azt nem engedhette meg magának, hogy felvegyen valakit, így az állatok fogtak neki a házimunkának.

Csi-Csi majom főzött és varrt. Tu-Tu bagoly intézte a számlákat, tudjátok, mindig is jó volt számtanból. Dab-Dab kacsa port törölt, és megvetette az ágyakat. Göb-Göb malac a kert-

ben segített, Polinézia pedig a házvezetőnői teendőket látta el. Ez azt jelenti, hogy ő volt a felelős az egész háztartásért, és gondoskodott arról, hogy minden rendben menjen.

Beletelt némi időbe, amíg az állatok képessé váltak ellátni a munkájukat. Dzsip kutya nagyon szórakoztató látványt nyújtott, ahogy a farkával söpörte a padlót! Mindazonáltal igen elszántak voltak, hogy megtegyék a magukét. Addig próbálkoztak, amíg tökéletesen nem ment. Ez volt a legkevesebb, amit megtehettek a doktorért, aki olyan sokat tett értük.

Azonban a pénz továbbra is gondot jelentett. Igen sok szájat kellett etetni, és kevés volt a fizető beteg. Ezért hát az állatok egy kis bódét állítottak fel az út mentén, és a kertben termett zöldségeket árusították benne. Amikor Polinézia amiatt aggódott, hogy nincs elég pénzük halat vásárolni vacsorára, Doktor Dolittle csak megvonta a vállát.

– Nem kellene annyit aggodalmaskodnod – mondta. – Úgy beszélsz, mint a nővérem. Amíg a csirkék tojnak és a tehenek adnak tejet, nem lesz semmi baj. Vacsorára mindig készíthetünk omlettet. A tél pedig még messze van. Van időnk, hogy pénzt keressünk.

Abban az évben azonban hamarabb megérkezett a tél, mint ahogy várták. Nem termett több zöldség a kertben. A jól megrakott kandallóban lobogott a tűz, ők pedig körülülték, de az állatok bizony éhesek voltak. Attól féltek, hogy hosszú és hideg tél köszönt rájuk.

5. FEJEZET

Üzenet Afrikából

Úgy ám, a tél valóban fagyos volt. Egy decemberi éjszakán minden állat összegyűlt a tűz körül. Doktor Dolittle felolvasott nekik. Meséket fordított le az állatok nyelvére, hogy ők is gyönyörködhessenek bennük. Egyszer csak Tu-Tu leröppent a gerendáról.

– Cssss! – intette csendre a doktort. – Mi ez a zaj odakint?

Mindannyian a fülüket hegyezték. Tu-Tunak igaza volt: kintről különös zaj szűrődött be. Mintha valaki sebesen futott volna. Majd kivágódott az ajtó, és Csi-Csi rontott be. Csak úgy kapkodta a levegőt.

– Doktor! – kiáltotta. – Épp most kaptam üzenetet egy rokonomtól Afrikából. Borzasztó járvány ütötte fel a fejét a majmok között. Mindannyian hallották a híredet, és kérve kérnek, hogy keresd fel őket, és segíts rajtuk!

– Ki hozta a hírt? – tudakolta a doktor. Igen elcsodálkozott, hogy olyan messziről eljutott hozzá az üzenet.

– Egy fecske – válaszolta Csi-Csi. – Ott vár kint, a kertkapu mellett.

– Hát akkor hívd be! – kiáltotta Doktor Dolittle. – Túl hideg van odakint egy ilyen kis madárnak, főleg, ha Afrikából érkezett. Itt megmelegedhet a tűz mellett.

A fecske hamarosan meg is jelent. Eleinte fázott, és meg volt illetődve, de a tűznél hamarosan felmelegedett. Mesélt nekik az afrikai majmok betegségéről, ami igen súlyosnak bizonyult. Azonnal szükségük volt Doktor Dolittle segítségére.

– Természetesen, hát persze – mondta a

doktor –, amint lehet, indulok. Csak attól félek, nem lesz elég pénzünk a jegyekre. Csi-Csi! Ideadnád a pénzesdobozt?

A majom felmászott, és leadta a dobozt a könyvesszekrény legfelső polcáról. A dobozban azonban semmit sem találtak – nem volt benne egyetlen penny sem!

– Semmi! – kiáltott fel a doktor. – Pedig biztos voltam benne, hogy maradt egy kevéske.

– Nem emlékszel, hogy új nyakörvet kellett venned Dzsipnek? – kérdezte Tu-Tu.

– Tényleg – felelte Doktor Dolittle. – Erről teljesen megfeledkeztem. Nos hát, akkor le kell mennem a tengerpartra, és kölcsön kell kérnem egy hajót. Remélem, valamelyik halász lesz olyan nagylelkű, és kölcsönad egyet.

Másnap reggel Doktor Dolittle el is indult a tengerpartra. Találkozott is egy halásszal, aki hajlandó volt átengedni a hajóját az afrikai útra. Azt is tudta, hogy Doktor Dolittle nem képes kifizetni.

– Szóra sem érdemes, doktor – mondta a halász. – Maga segített a fiamon annak idején. És látom, hogy milyen szépen gondját viseli az állatoknak is. Örülök, hogy meghálálhatom a segítségét.

Doktor Dolittle megígérte, hogy amint lehet, visszahozza a hajót. Ezután hazasietett, hogy elmondja az állatoknak is a jó hírt.

Volt ám öröm! A krokodil, Csi-Csi és Polinézia nagyon izgatottak lettek, hogy Afrikába utazhatnak. Végtére is az volt a szülőhazájuk. Sok-sok éve már, hogy utoljára ott jártak.

– Csak hármótokat tudlak elvinni – mondta Doktor Dolittle. – Meg persze Dzsipet, Dab-Dabot és Göb-Göböt. A többieknek itthon kell maradniuk. Afrika különben sem megfelelő hely a legtöbbjük számára.

Polinézia szerencsére már sok tengeri utazáson vett részt azelőtt. Elmondta a doktornak, hogy mi mindenre lesz szükségük az út során.

– Különleges ételeket kell magunkkal vin-

nünk – mondta. – Például egy kétszersült nevű kenyérfélét, ami sokáig eláll. Vinnünk kell azonkívül még sok bab- és zöldségkonzervet. Mindig fennáll a veszélye, hogy az ennivaló megromlik a hosszú úton.

– Igen, igen, persze – válaszolta a doktor, és mindent, amit Polinézia mondott, beírt a kis jegyzetfüzetébe. – Remélem, a hajónak van saját horgonya.

– Persze, hogy van saját horgonya – felelte Polinézia –, de meg kell bizonyosodnunk róla, hogy van elég kötelünk. A kötél igen hasznos holmi a hosszú tengeri utakon.

Még mindig nem oldódott meg azonban a pénz kérdése. Hogyan fogják megvásárolni mindazt, amire szükségük lesz a tengeri utazás során, ha egyszer kiürült a pénzesdoboz?

Képzelheted, mennyire meglepődött Doktor Dolittle, amikor egyszer csak az ajtóban felbukkant a hentes a készletekkel!

– Tudtam, hogy ezekre szüksége lesz az úton

– mondta. – Kérem, ne aggódjon amiatt, hogy nem tudja azonnal kifizetni. Már megbeszéltem a fűszeressel. Maga igen fontos munkát végez. A számlát majd elrendezzük akkor, ha visszatért Afrikából.

Doktor Dolittle kezet rázott a barátjával.

– Szavamra! Maga igen jó hozzánk. Hogyan is köszönhetném meg?

– Arra semmi szükség – felelte a hentes. – Örülök, hogy segíthettem.

Az állatok és Doktor Dolittle gyorsan összecsomagoltak. Elzárták a vizet, hogy a vízvezeték szét ne fagyjon, amíg távol lesznek. Becsukták a zsalugátereket, az istálló kulcsát pedig rábízták a lóra. Miután megbizonyosodtak róla, hogy van elegendő széna és egyéb táplálék az otthon maradó állatok számára, a tengerpart felé vették az útjukat.

A hentes, a halász és a fűszeres is kijöttek, hogy elbúcsúzzanak tőlük. Segítettek berakodni a készleteket a hajóra.

Épp amikor vitorlát készültek bontani, Doktor Dolittle-nek eszébe jutott, hogy nem is ismeri az Afrikába vezető utat. Megkérte a halászt, hogy rajzoljon nekik egy térképet.

– Ne aggódjon, doktor! – csiripelte a fecske. – Én ismerem az utat! Kövessenek engem egészen Afrikáig!

Doktor Dolittle búcsút intett jóbarátainak. Felhúzták a horgonyt és vitorlát bontottak. Az utazás megkezdődött!

6. FEJEZET

A hosszú utazás

A társaság hat hétig hajózott a tengeren. Talán hosszú időnek tűnik, valójában azonban rövid utazás volt. Nem akarták az idejüket pazarolni. Egész nap a fecskét követték, aki a hajó előtt repült. Éjjelente pedig egy kicsiny lámpást vitt a csőrében, hogy le ne térjenek az útról.

Ahogy dél felé haladtak, az idő egyre melegebb lett. Polinézia, Csi-Csi és a krokodil nagyon örültek. Kacagva szaladgáltak a hajó fedélzetén. Át-átkukucskáltak a hajókorláton, azt remélve, hogy ők pillantják meg elsőként Afrikát. Hamarosan hazaérnek.

A malac, a kutya és a bagoly azonban nem örültek ennyire a meleg időnek. Ők sokkal kevésbé szerették, ha melegük van. Mást se tettek, mint hogy lógó nyelvvel üldögéltek az árnyékban, és limonádét szürcsöltek.

Dab-Dab kacsa úgy hűtötte magát, hogy a hajó mögött úszkált a tengerben. Időnként lebukott a víz alá, és átúszott a hajó alatt. Sok halat is fogott vacsorára, ami mindenkit jókedvre derített. Jót tett egy kis változatosság annyi konzervbab és -zöldség után.

Egy napon egy csapat delfin úszott a hajótest mellé. Polinézia felült a hajókorlátra, hogy beszélni tudjon velük. A delfinek megkérdezték, hogy vajon ez-e Doktor Dolittle hajója. Polinézia igennel felelt.

– Ennek nagyon örülünk – felelték a delfinek. – A majmok boldogok lesznek. Már kezdtek aggódni.

– Hamarosan odaérünk – felelte Polinézia. – A fecske szerint néhány nap, és ott leszünk.

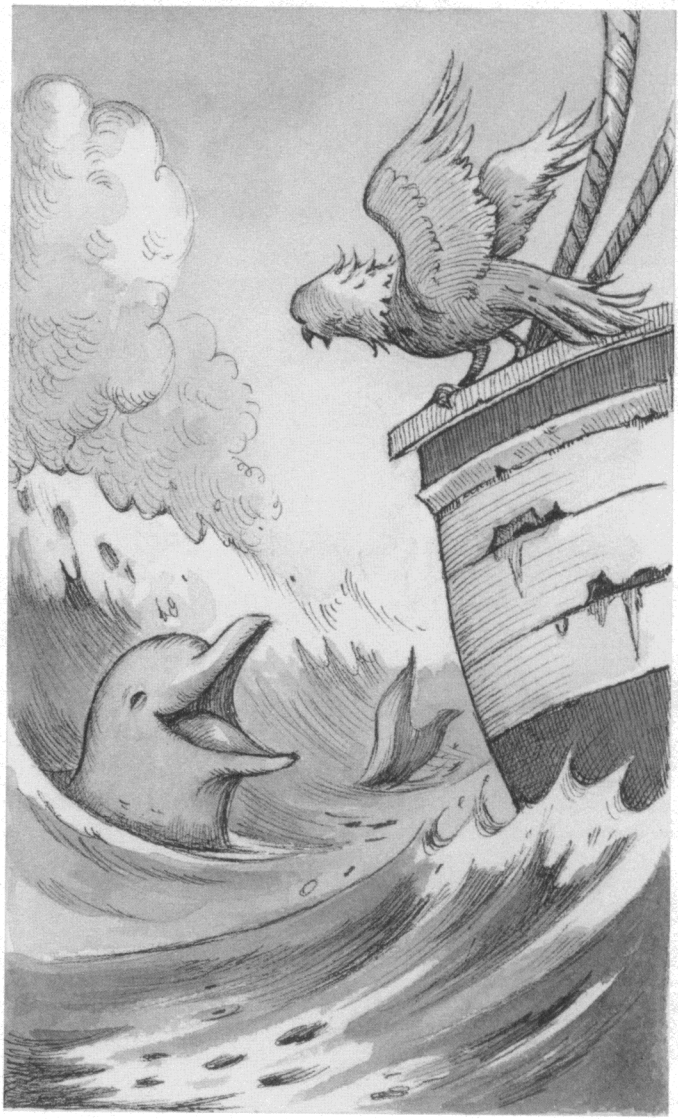

– Nem bánnátok, ha egy darabig veletek úsznánk? – kérdezték a delfinek. – Nagy megtiszteltetés lenne Doktor Dolittle-vel együtt utazni.

– Dehogy bánnánk! – válaszolta büszkén Polinézia. Végtére is ő tanította meg Doktor Dolittle-t az állatok nyelvére! És most már minden állat ismeri a nevét.

Két nappal később naplemente idején Doktor Dolittle megragadta a távcsövet.

– Ide, ide mindenki! – kiáltotta. – Nézzétek! Hamarosan véget ér az utazásunk. Látom Afrika partjait!

Minden állat odaszaladt, és egyesével mindenki belenézett a távcsőbe, majd éljenzésben törtek ki, hogy már ilyen közel járnak.

– Mikor érünk a szárazföldre? – kérdezte Dzsip kutya.

– Gondolom, reggelre ott leszünk – felelte Doktor Dolittle.

Ebben a pillanatban az ég elsötétült, és fel-

erősödött a szél. Mindenki a kabinba szaladt, hogy meg ne ázzon a viharban. Csak úgy dörgött és villámlott, és az eső is eleredt! A hullámok olyan magasra csaptak, hogy a víz a fedélzetre özönlött.

Mindenki elment aludni. Azt remélték, hogy reggelre elcsitul a vihar. Az éjszaka közepén azonban egyszer csak hatalmas dörrenést hallottak: Durr! A hajó megállt, és lassan kezdett az oldalára dőlni.

– Mi az ördög történik? – kiáltott a doktor. Kinyitotta a kabin ajtaját, és kimászott a fedélzetre. Még lépni is alig tudott az erős szélben és a zivatarban.

– Azt hiszem, hajótörést szenvedtünk – mondta Polinézia.

– Valószínűleg nekiütköztünk Afrikának – felelte Doktor Dolittle. – Te jó ég! Remélem, nem tört össze a hajó!

– Vetek rá egy pillantást – ajánlotta Dab-Dab. A korláton át fejest ugrott a vízbe, és alá-

bukott, hogy megvizsgálja a hajó fenekét. Egy hatalmas lyuk tátongott rajta ott, ahol nekiütközött a szikláknak. A víz özönlött befelé, és sebesen süllyedtek. Dab-Dab visszaröppent a fedélzetre, és elmondta, amit látott.

Néhány állat megdermedt a rémülettől. A krokodil és Dzsip nem aggódtak, hiszen ők tudtak úszni. Polinézia, a fecske, a kacsa és Tu-Tu tudtak repülni. De Csi-Csi és Göb-Göb sem úszni, sem repülni nem tudott.

– Gyorsan, hozzátok a kötelet! – kiáltotta Polinézia. – Ugye, mondtam, hogy a kötélnek még jó hasznát vesszük? Dab-Dab, ismét szükségünk van a segítségedre. Fogd ennek a kötélnek a végét. Repülj ki a szárazföldre, és kösd egy fa törzse köré!

Dab-Dab így is tett. A szél erősen fújt, de ő nem tévesztette el az utat. A kötelet szorosan megcsomózta egy fa körül, Doktor Dolittle pedig a hajókorláthoz erősítette a másik végét.

– Most pedig – szólt Polinézia – aki nem

tud úszni, sem pedig repülni, a kötél segítségével kimászhat a partra. Így mindannyian kijutunk.

Így került minden állat biztonságosan a szárazföldre.

Doktor Dolittle beletette egy kosárba az úszónadrágját és néhány orvosi műszert, ráakasztotta a kötélre a kosarat, és a partra küldte. Hamarosan ő is megindult a nyomában.

A hajó azonban nem volt jó állapotban. A hajófenéken tátongó lyuk túlságosan nagy volt, a hullámok pedig túlontúl magasra csaptak. A hajó nekicsapódott a szikláknak, és kezdett darabjaira hullani. Doktor Dolittle nem rajongott a gondolatért, hogy elhagyja, de nem tehetett mást.

– Valahogy másképpen kell kifizetnem a halászt – mondta.

Mindannyian egy barlangban kerestek menedéket, amíg elült a vihar. Bár mindnyájan csuromvizesek voltak, a barlang száraznak és

kényelmesnek bizonyult. Amikor reggel felébredtek, ragyogott a nap. Ismét elindultak a partra, hogy rendesen megszárítkozzanak.

– Ó, a jó öreg Afrika! – sóhajtott Polinézia. – Tudjátok, már több mint száz éve nem jártam erre, de most is ugyanúgy fest. Ugyanazok a tengerpartok, ugyanazok a pálmafák. Milyen jó megint itthon lenni!

Doktor Dolittle és a többiek is észrevették, hogy a szemébe könnyek gyűltek. Polinézia nagyon boldog volt, hogy ismét hazaérkezett.

– Jaj, ez nem lehet igaz! – kiáltott fel hirtelen Doktor Dolittle. Minden állat kíváncsian fordult felé, hogy vajon mi lehet a baj.

– Elvesztettem a cilinderemet! Biztosan elfújta a viharos szél. Milyen kár! Nagyon kedveltem azt a cilindert.

Dab-Dab ekkor felajánlotta, hogy megy, és megkeresi. Szárnyra kapott, és visszarepült az óceán fölé. Néhány perc múlva meg is pillantotta a kalapot, amint az békésen ringatózott a

hullámok hátán. Leszállt a vízre, hogy a csőrébe kapja a cilindert, amikor észrevette, hogy az egyik fehér egér utazik benne.

– Hát te mit csinálsz ott benn? – kérdezte tőle Dab-Dab. – A doktor azt mondta, hogy maradj otthon Puddlebyben.

– De rokonaim élnek Afrikában! – cincogta az egér. – És nagyon kíváncsi voltam, hogy milyen lehet egy tengeri hajóút. Ezért elbújtam a csomagok között, és veletek tartottam. Nagyon szerencsés voltam, hogy a cilindert és engem egyszerre fújt le a szél a hajóról. Jól megkapaszkodtam benne, és azóta a belsejében utazom.

Dab-Dab a csőrébe kapta a cilindert az egérrel együtt, és mindkettőt visszavitte a partra. Mindannyian köré gyűltek, hogy közelebbről vethessenek rá egy pillantást.

Abban mind egyetértettek, hogy az egér nem teheti meg az utat egyedül a dzsungelen keresztül. Kerestek hát neki egy helyet a bő-

röndben, ahol kényelmesen utazhatott. Ekkor hirtelen meghallották, hogy valaki közeledik a fák között. Mindannyian hegyezni kezdték a fülüket.

Egy ember lépett ki a dzsungelből, és szemügyre vette őket. Azután megkérdezte, hogy mit csinálnak arrafelé.

– A nevem Doktor Dolittle – felelte a doktor. – Megkértek, hogy jöjjek el Afrikába, és segítsek a majmokon. Tudja, nagyon betegek.

– Először beszélnie kell a királlyal – válaszolta az ember.

– Miféle királlyal? – csodálkozott Doktor Dolittle. – Attól tartok, sajnos erre nincs időnk.

A doktor azonnal indulni akart a majmokhoz.

– Ez a föld itt mind a királyé – felelte a jövevény. – Minden idegennek meg kell jelennie a színe előtt. Kövessenek!

Doktor Dolittle látta, hogy nincs értelme a vitának. Ezért hát fogták a csomagjaikat, és a

férfi nyomában nekivágtak a dzsungelnek. Egy tisztásnál megálltak. Nagy, nyitott térség terült el előttük, melynek az egyik végében egy épület állt. Ez volt a király palotája. Nem volt nagy palota, sőt, inkább kicsinek volt mondható. De masszív és erős volt. Ha esett az eső, odabent minden száraz maradt. És amikor kívül forróság uralkodott, odabent kellemesen hűvös maradt a levegő. Egyszóval tökéletes lakóhely volt a király, a királyné és a herceg számára.

A király és a királyné a palota előtt ültek egy nagy ernyő alatt. A király fontos iratokat olvasgatott, a királyné pedig mély álomba merült a székében. A király felpillantott, amikor Doktor Dolittle és az állatai a közelébe értek.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte a király. Úgy tűnt, nem örül túlzottan a látogatóknak.

– Nos, tudja, felség, a majmok miatt vagyunk itt – felelte Doktor Dolittle. Ezután elmesélte a hideg téli éjszaka és a hírt hozó fecske történetét. Mesélt a kedves halászról is, aki

kölcsönadta nekik a hajóját. Azt is elmondta, hogy a hajó léket kapott a sziklákon a viharban, és elsüllyedt.

– Ez mind igen érdekes – mondta a király, pedig úgy tűnt, nemigen érdeklik a hallottak. – De a földemen nem mehetnek keresztül. Egyszer egy magához hasonló embernek megengedtem, hogy használja a földemet. Valójában igen nagylelkűen viselkedtem vele. Erre ő hatalmas gödröket vájt a földbe, hogy arany után kutasson. Azután az éjszaka kellős közepén kereket oldott, és még csak köszönetet se mondott. Akkor megesküdtem, hogy többé egyetlen idegen sem használhat ki engem.

– De mi nem akarunk ártani senkinek! – könyörgött Doktor Dolittle. – Csak a beteg majmokon szeretnénk segíteni.

A király azonban ügyet sem vetett rá. Intett a testőreinek.

– Vidd ezt az embert meg az állatait! Zárd

be őket a börtönbe. Nem akarom, hogy még egyszer a szemem elé kerüljenek.

Így hát a testőrök elvezették és bezárták őket egy kőfalú börtönbe. A cellájuk magas falakkal körülvett apró szoba volt. A falon csak egyetlen ablak nyílt, az is nagyon magasan. Az ajtó vastag volt, és erős.

Mindenkinek odalett a jókedve. A dolgok ilyetén fordulatára senki sem számított. Szegény Göb-Göb elpityeredett. Csi-Csi felmérgesedett, és ráparancsolt, hogy hagyja abba.

– Ejnye, ejnye! – mondta nekik Doktor Dolittle. – Nincs semmi haszna, ha veszekszünk egymással. Inkább világos fejjel át kellene gondolnunk, hogy most mit tegyünk.

Csak ebben a pillanatban vette észre, hogy Polinézia nincsen közöttük. A nevét kiáltotta, de senki nem felelt.

– Azt hiszem, nem láttam azóta, hogy a ki-

rállyal beszéltünk – emlékezett vissza a doktor. – Remélem, nem esett baja.

– Valószínűleg csak elment – morogta a krokodil. – Ez igazán jellemző rá. Mostanra már biztosan a régi barátai között van. Olyan izgatott volt, hogy visszatérhet Afrikába, hogy szinte csak erről beszélt, semmi másról. Most meg jól itt hagyott minket a csapdában.

– Nem olyan madár vagyok én! – felelte erre maga Polinézia, aki a doktor kabátzsebéből mászott elő éppen.

– Polinézia! – kiáltotta a doktor. – De örülök, hogy látlak!

– Örülhetsz is – felelte a papagáj. – Elég pici vagyok ahhoz, hogy átférjek azon a kicsi ablakon ott fent. Attól féltem, hogy kalitkába dugnak, ezért bújtam el a doktor kabátzsebében.

– Egek ura! – kiáltott fel Doktor Dolittle. – Még az a szerencse, hogy nem ültem rád!

– Most figyeljetek! – kezdte Polinézia. – Van egy tervem.

Felugrott egy padra, hogy jól lássa a doktort és a többi állatot.

– Ma éjszaka, amint besötétedik, átcsúszom az ablakon, és visszarepülök a palotába. Aztán megpróbálom rábeszélni a királyt, hogy engedjen át a földjén – mondta.

– Azt meg hogyan csinálnád? – kérdezte Göb-Göb. – Hiszen csak egy madár vagy!

– Így igaz – válaszolta Polinézia. – De azt ne felejtsd el, hogy beszélek az emberek nyelvén. Biztosan eszembe jut valami okos dolog.

Aznap éjszaka tehát, amikor a hold már fényesen világított, Polinézia felszállt az aprócska ablakba. Egész könnyen át tudott bújni rajta. A palotába repült, ahol az egyik konyhaablak ki volt törve. Polinézia bemászott az üvegen tátongó lyukon.

Csendesen keresztülsétált a palotán, amíg meg nem találta a király hálószobáját. Óvatosan kinyitotta az ajtót, és belesett rajta. A ki-

rályné házon kívül volt, mert elment táncolni, a király azonban nagyokat horkantva, mélyen aludt az ágyában.

Polinézia sebesen keresztülsétált a szobán. Nem akart repülni, mert úgy gondolta, hogy a szárnycsattogás túl nagy zajt csaphat. Elrejtőzött a király ágya alatt.

Ezután köhintett egyet, ami pontosan úgy hangzott, mintha Doktor Dolittle köhintett volna. Mindenkit tudott utánozni.

A király felébredt.

– Te vagy az, kedvesem? – kérdezte, mert azt hitte, hogy a felesége tért vissza a táncmulatságból.

A papagáj ekkor ismét köhintett.

A király felült az ágyában.

– Ki van itt? – kérdezte.

– Doktor Dolittle vagyok – mondta Polinézia a doktor hangján.

– Mit csinál a hálószobámban? – kérdezte a

király. Körülnézett, de senkit sem látott a sötét szobában. – Börtönbe zárattam! Hogy merészelt megszökni? Hol van? Nem látom sehol.

Polinézia felnevetett. A nevetése lassú, mély és jókedvű nevetés volt, éppen olyan, mint a doktoré.

– Azonnal hagyja abba a nevetést! – kiabált a király. Kezdett kijönni a sodrából. – Azonnal jöjjön ide, hogy láthassam!

– Ostoba király. Hát már elfelejtette, hogy a nagy Doktor Dolittle-vel beszél? – mondta Polinézia olyan hangosan, ahogy csak bírta. – Hát persze, hogy nem lát engem, mivel láthatatlanná varázsoltam magam. Én mindent meg tudok tenni, amit csak akarok!

– Miért van itt? – kiáltotta ijedten a király.

– Azért jöttem, hogy figyelmeztessem – felelte Polinézia. – Ha nem enged el engem és az állataimat, betegséget hozok az egész országára. Ha meg tudom gyógyítani az embereket, meg is tudom betegíteni őket.

Polinézia nem szívesen hazudott, de nemigen tudta, mi mást tehetne. Az volt az egyetlen esélye, ha becsapja a királyt.

– Ezt nem teheti meg! Vagy mégis?

– Sajnos igen. Mindannyiunkat szabadon kell bocsátania és át kell engednie a földjén. Ne feledje, felség, nem szabad próbára tennie a türelmemet!

A király reszketni kezdett félelmében. Kiugrott az ágyából.

– Doktor – kiáltotta –, minden úgy lesz, ahogy akarja. Azonnal gondoskodom róla.

És már szaladt is, hogy utasítsa az őrséget.

Amint a király kitette a lábát a szobából, Polinézia kimászott az ágy alól. Csendesen leröppent a földszintre, és a konyhaablakon keresztül elhagyta a palotát.

Sajnos éppen ebben a pillanatban érkezett haza a királyné, és meglátta, hogy a papagáj kibújik az ablakon. Igen különösnek találta a dolgot. Amikor a király visszatért a hálószobá-

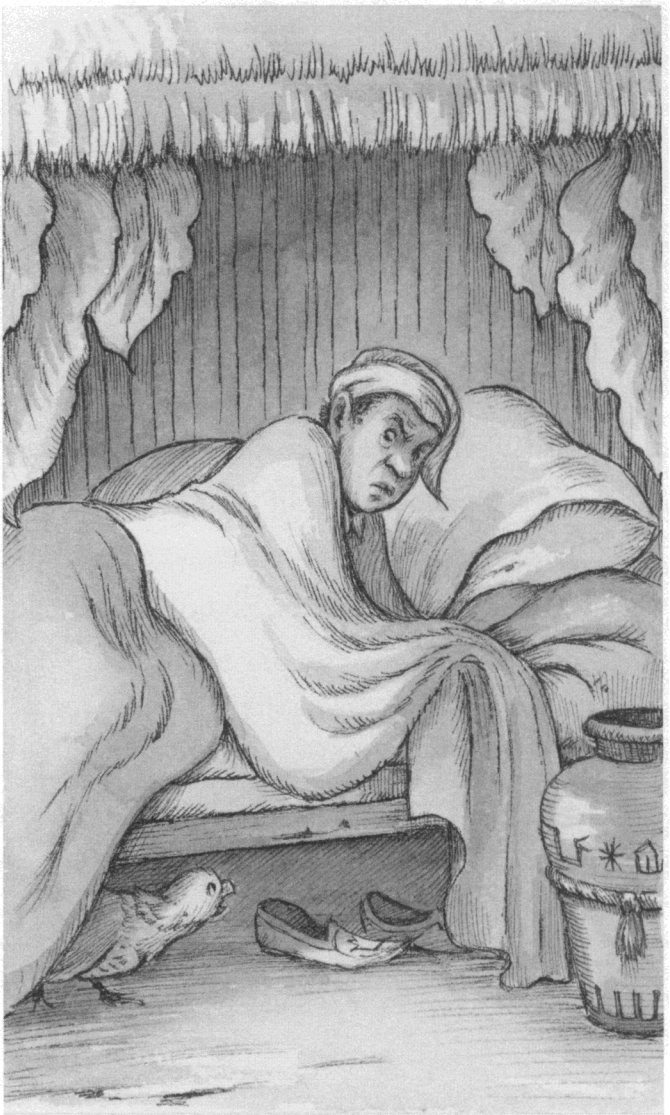

ba, elmondta a királynénak, hogy milyen titokzatos látogatója akadt. A királyné rögtön tudta az igazságot.

– Micsoda bolond vagy! – mondta a királynak. – Nem a doktor volt az, hanem a papagája. Láttam, amikor kimászott a konyhaablakon. Jól becsapott!

Most gerjedt csak szörnyű haragra a király! Rögtön a börtönhöz sietett, de akkor már túl késő volt. Az őrök addigra kinyitották az ajtót. Doktor Dolittle és az állatai eltűntek.

7. FEJEZET

A majmok hídja

Hű, micsoda méreg futotta el a királyt! Egyetlen szemhunyást sem aludt az éjszaka. Dühödten járkált fel-alá a szobában, és az öklét rázta.

– Hogy merészeltek így rászedni engem? Így senki sem viselkedhet velem! Én vagyok a király!

Dühében mindenkit szamárnak nevezett, és hozzávágta a fogkeféjét a palota macskájához.

A királyné még sohasem látta ilyen dühösnek a hitvesét. Tudta, hogy szégyenkezik. Nehéz volt beismernie, hogy egy papagáj túljárt az eszén.

A király az egész őrséget beküldte a dzsungelbe, hogy fogják el Doktor Dolittle-t. Ezután a palota személyzetét – a szakácsokat, a szobalányokat és a házvezetőket – is utánuk küldte. Még a királynét is utasította, hogy szegődjék a szökevények nyomába.

Ezalatt Doktor Dolittle és az állatok sebes iramban vágtak át a dzsungelen. Tudták, hogy el kell jutniuk a beteg majmokhoz, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet. Gyanították, hogy a király előbb-utóbb rájön a turpisságra, és katonákat küld utánuk. Azt sajnos nem is sejtették, hogy ilyen gyorsan lelepleződtek.

Göb-Göb malacnak rövid lábai voltak. Nagyon hamar kifáradt, így a doktornak kellett cipelnie. Ez igencsak megnehezítette az előrejutást. Ráadásul az orvosságokkal teli bőröndöt is maguk után kellett vonszolniuk.

A király azt hitte, hogy könnyen megtalálják Doktor Dolittle-t és a barátait, mert könnyen le fognak térni az útról a dzsungelben.

De ebben tévedett. Csi-Csi majom ismerte ezt a vidéket, és segített nekik, hiszen ismerte a rövidebb utakat a majmok országa felé.

Csi-Csi és Polinézia ismerték a dzsungelben termő összes gyümölcsöt és zöldséget. Ez igencsak megkönnyítette a dolgukat, hiszen a csapat előtt többnapi út állt még. A majom és a papagáj azt is tudta, hol találnak vizet. Találtak fügét, datolyát és dióféléket, narancsból és mézből pedig pompás üdítőitalt tudtak készíteni.

Éjszakánként pálmalevelekből font sátrakban aludtak. Vastag, puha ágyat is készítettek száraz fűből, amely igen kényelmes volt, ezért mindnyájan jól aludtak.

Jó volt megpihenni a hosszú gyalogút után. A doktor ágakból és levelekből tüzet rakott. Vacsora után körülülték a tüzet, és énekeltek. Néha Csi-Csi is elmesélt egy-egy történetet a dzsungelről.

A majom rengeteg történetet ismert. Tudjá-

tok, a majmoknak nincsen történelemkönyvük, és nem is tudnak leírni semmit, hogy később emlékezzenek rá. Ezért úgy jegyzik meg a történeteiket, hogy újra meg újra elmesélik őket. Csi-Csi az összes történetet az anyjától és az apjától tanulta, azok pedig az ő szüleiktől. Így a majmok történetei és a történelmük sem merült feledésbe.

Ezek közül a mesék közül némelyik igen régi volt. Csi-Csi azokról az időkről is ismert történeteket, amikor az emberek még barlangokban éltek és állatbőröket viseltek. Ez még azelőtt történt, hogy megismerték volna a tüzet. Mesélt az állatoknak a mamutokról, akik a fák csúcsairól legelésztek, meg azokról a gyíkokról, amelyeknek olyan hosszú farkuk volt, mint egy vonat. Előfordult, hogy Csi-Csi olyan sokáig beszélt, hogy a tűz egészen elhamvadt. Akkor mindannyian gyorsan újabb ágak után néztek, és ismét megrakták.

A dzsungelben töltött első éjszaka után a ki-

rály őrsége visszatért a palotába. A király szörnyű haragra gerjedt, hogy a foglyok nélkül érkeztek vissza.

– Azonnal induljatok vissza a dzsungelbe! – parancsolta. – Vissza ne jöjjetek, amíg el nem fogtátok a doktort!

Így hát amíg a doktor és barátai utat vágtak a rengetegben, és azt hitték, hogy elmúlt a veszély, valójában a nyomukban voltak. Ha Csi-Csi ezt tudja, jobban elrejtette volna őket.

Egyik nap Csi-Csi felmászott egy fa csúcsára. Szemügyre vette az előttük elterülő tájat, majd izgatottan mászott le a fáról.

– Már közel járunk a Majmok országához – jelentette. – Hamarosan odaérünk.

Egy-két órával később nagy meglepetésükre egy csapat majommal találkoztak. Az egyikük Csi-Csi unokatestvére volt. A majmok egy mocsár szélén a fákon ültek, és rájuk vártak. Amikor észrevették, hogy közeledik Doktor Dolittle, elkezdtek kiáltozni és dobolni az ága-

kon. Éljeneztek és levelekkel integettek, örömükben fel-alá ugráltak.

Többen közülük körülállták az utazókat. Megragadták Doktor Dolittle táskáját és bőröndjét, még Göb-Göböt is segítettek cipelni. Néhányan pedig előresiettek, hogy a többiekkel is megosszák a hírt, hogy a nagy Doktor Dolittle megérkezett.

A király emberei azonban még mindig a doktor és az állatok nyomában voltak. Meg-

hallották a majmok kiáltozását, és tudták, hogy már nem járnak messze. A hang irányába siettek. Foglyuk akarták ejteni a csapatot, hogy mindnyájan hazamehessenek.

Az a majom, aki önként jelentkezett, hogy a hátán viszi Göb-Göböt, csak lassan tudott haladni. A többiek mögött lépkedett a falu felé vezető úton. Hirtelen zajt hallott a háta mögül, megfordult, és észrevette a királyi őrség kapitányát, aki a fák között kúszott utánuk. A majom meggyorsította a lépteit, hogy utolérje a doktort.

A kapitány látta, hogy a majom gyorsít, így ő is elkezdett szaladni. A többi katona követte, és olyan gyorsan futottak, mint azelőtt még soha, megállás nélkül. Tudták, hogy immár nagyon közel vannak ahhoz, hogy elkapják Doktor Dolittle-t és a barátait.

Most már mindenki szaladt! Doktor Dolittle, az állatai, a majmok és a király őrsége. A szegény doktor nem volt hozzászokva az effajta testmozgáshoz, megcsúszott, és elesett a sárban.

Az őrség kapitánya látta ezt, és már biztos volt benne, hogy most végre elcsípi.

Ebben a pillanatban a kapitány is a földön találta magát. Nem vette észre, hogy két majom rá várakozik. Egy botot fektettek keresztbe az ösvényen, hogy a kapitány felbukjon benne. Amint ez megtörtént, a majmok elrohantak. Ezzel Doktor Dolittle időt nyert, hogy feltápászkodjon, majd a majmok után szaladt az ösvényen.

– Ne aggódjatok – szólt hátra Csi-Csi a többieknek –, már majdnem ott vagyunk!

Még egy akadályt azonban le kellett győzniük. A király országa egy meredek sziklánál ért véget. Mélyen odalent egy folyó csobogott. A majmok országa egy másik meredek szikla csúcsánál kezdődött a szakadék túlsó oldalán.

Dzsip kutya szemügyre vette a Majmok országát a meredély széléről.

– A kutyafáját! Oda meg hogyan jutunk át? A királyi őrség bármelyik percben a nyakunkon lehet!

Az a jól megtermett majom, aki eddig Göb-Göböt cipelte a hátán, a földre pottyantotta a malacot.

– Gyorsan! – kiáltott oda a többi majomnak. – Csináljunk hidat!

A doktor körbepillantott. Azon tűnődött, hogy vajon mit használnak majd a hídkészítéshez. Látott ugyan néhány faágat, de ahhoz nem volt elég, hogy egy egész hidat kitegyen. Visszafordult az őserdő felé, hátha talál még annyit, amennyi szükséges. Amikor ismét megfordult, hogy megszemlélje a szakadékot, látja ám, hogy a majmok már megépítették a hidat – és nem mást használtak hozzá, mint a saját testüket! Megragadták egymás kezét és lábát, és így nyújtóztak át a szakadék fölött a király országától egészen a majmok országáig.

Odakiáltottak a doktornak, hogy induljon el.

– Menjen át! – kiáltották. – Siessen! Sétáljanak át mindannyian!

Doktor Dolittle ment át utolsónak. Épp

ahogy letette a lábát a túlsó oldalon, megérkeztek a király emberei is a sziklához. Az öklüket rázták, és tomboltak tehetetlen dühükben. Túl későn érkeztek. A doktor és az állatai már biztonságban voltak a Majmok országában. A majmok pedig áthúzták egymást a túlsó oldalra.

– Azt tudnia kell, Doktor Dolittle – mondta Csi-Csi –, hogy sok felfedező és tudós várakozott már türelmesen a bozótban, reménykedve, hogy megláthatják egyszer ezt a hidat. De mi még soha nem engedtük, hogy emberi szem tanúja legyen ennek a trükknek. Maga az első ember, aki láthatta a majmok hídját.

A doktor azt felelte, hogy nagy megtiszteltetés ez számára.

Igen jólesett volna kissé megpihenni most, hogy mindenki biztonságban megérkezett a majmok országába. De nem volt rá idő. Doktor Dolittle-nek azonnal munkához kellett látnia, hogy a beteg majmok segítségére lehessen.

8. FEJEZET

Az oroszlánok vezére

Doktor Dolittle első feladata az volt, hogy elválassza a beteg állatokat az egészségesektől. Ezután megkérte Csi-Csit és az unokatestvérét, hogy építsenek egy fűkunyhót. Az összes egészséges majmot beterelte a kunyhóba, és adott egy gyógyszeres injekciót a karjukba. A majmok eleinte féltek a tűtől, de aztán megértették, hogy az megakadályozza, hogy elkapják a majombetegséget a többiektől. Még a majmok országát szegélyező dombokról és völgyekből is érkeztek. Három éjjel és három nap tartott, amíg minden majom megkapta az oltást.

Csi-Csi és az unokatestvére építettek egy másik házat is. Ebben sok-sok ágyat helyeztek el. Doktor Dolittle a beteg állatokat szállásolta el ebben a kunyhóban.

Túl sokan voltak azonban a beteg majmok, és nem akadt elegendő egészséges majom, hogy ápolni tudja őket. Ezért Doktor Dolittle üzenetet küldött a dzsungelbe, amelyben megkért más állatokat is, hogy jöjjenek el, és segítsenek. Párducok, antilopok és zsiráfok is érkeztek, hogy beugorjanak.

Az oroszlánok azonban egészen másként viselkedtek. Az oroszlánok vezére igen büszke állat volt. Felkereste a beteg majmok házát, hogy beszéljen Doktor Dolittle-vel.

– Maga tényleg azt várja tőlem, hogy segítsek a majmoknak? – kérdezte. – Én vagyok az oroszlánok királya. Én vagyok az állatok királya! Nincs időm, amit a beteg majmokra vesztegethetnék!

Az oroszlán hangja eléggé rémisztő volt.

Doktor Dolittle nagyon igyekezett, hogy ne lehessen hallani, mennyire fél.

– Figyelj rám. Eljöhet az a nap, amikor az oroszlánok betegszenek meg. Ha most nem segítesz a majmokon, az oroszlánok magukra maradnak, amikor segítségre lenne szükségük.

– Az oroszlánok soha nem kerülnek bajba! – ordította az oroszlán. – Az oroszlánok csak okozzák a bajt!

Ezzel visszasétált a dzsungelbe, miközben arra gondolt, hogy ezt okosan megmondta a doktornak.

Amikor a párducok meghallották, hogy mi történt, ők is elmentek. Azután az antilopok közölték, hogy nem értenek a majmok ápolásához. Ahhoz túl félénkek voltak, hogy úgy beszéljenek, mint az oroszlán, ezért a patájukkal a földet kaparászták, és beszéd közben nem néztek a doktor szemébe.

Doktor Dolittle-t nagyon aggasztotta a do-

log. Az állatok segítsége nélkül hogyan tudja majd ellátni az összes beteg majmot?

Amikor az oroszlánok királya hazaért, a felesége szaladt elé. Nagyon zaklatott volt.

– Az egyik kölyök nem eszik – kiáltotta. – Nem tudom, mit tegyek! Tegnap este óta egy falatot sem evett – mondta, és sírva fakadt.

Az oroszlánok királya bement, hogy megnézze a kölykeit. Az egyikük odaszaladt hozzá, ugyanolyan vidáman és élénken, ahogy szokott. A másik kisoroszlán azonban nem nézett ki jól. Az ágyában feküdt, és amikor meglátta az apját, csak egy halvány mosollyal üdvözölte. Az oroszlán mindkét kölykének egy-egy csókot nyomott a feje búbjára.

A felesége odakint várta. Az oroszlánok királya elmondta neki, hogy találkozott Doktor Dolittle-vel.

– Azt akarta, hogy ápoljuk a beteg majmokat. Még hogy a majmokat! Megmondtam neki, hogy egy oroszlán soha nem tesz ilyet.

– Mit mondasz? – kérdezte mérgesen a felesége. – Ugyan miért nem?

Az oroszlánok királyát megdöbbentette a felesége kérdése. Csak csendben ült, és figyelt.

– Minden állat erről a csodálatos emberről beszél! – folytatta a felesége. – Azt mondják, hogy minden betegséget meg tud gyógyítani, és hogy igen kedves ember. Ő a világon az egyetlen, aki beszéli az állatok nyelvét. És te megsérted őt, éppen most, amikor beteg a kölykünk!

– De... de hát, kedvesem... – dadogta az oroszlán.

– Most azonnal menj vissza a doktorhoz! Kérj tőle bocsánatot. Vidd magaddal az összes oroszlánt, és minden más állatot is! Tedd, amit a doktor kér. Ha szerencsénk van, később eljön, és megnézi a beteg kölykünket.

Így hát az oroszlán visszakullogott a doktorhoz, és így szólt:

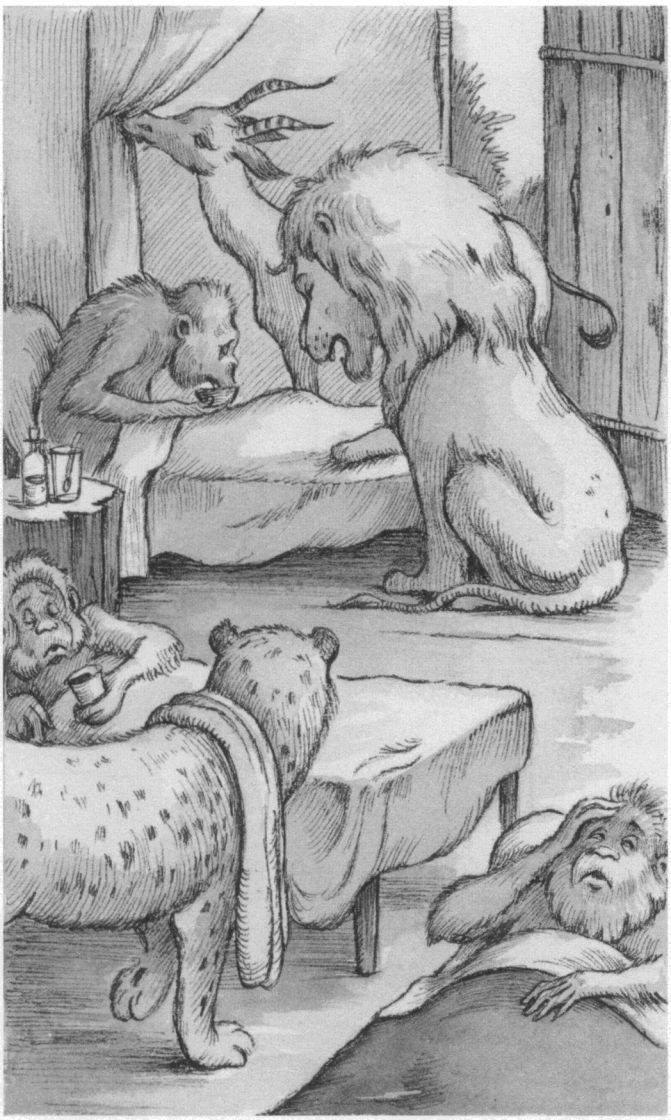

– Éppen erre jártam, gondoltam, benézek. Talált már segítséget?

– Nem – felelte Doktor Dolittle –, nem találtam, és nagyon aggaszt a dolog.

– Ez bizony nagy kár – mondta az oroszlán, miközben igyekezett, hogy ne látsszon rajta, hogy mennyire szégyelli magát. – Nos, mivel ennyi gondja van, gondoltam, valahogy a segítségére lehetnék.

– Köszönöm! – felelte Doktor Dolittle. – Ez igazán nagyon kedves tőled.

– A párducoknak is megmondtam, hogy jöjjenek vissza. És az antilopok is kiveszik a részüket a munkából – tette hozzá az oroszlán.

– Nahát, ez tényleg nagyon kedves tőled. Azonnal hozzá is látunk a munkához!

– Ó! Most jut csak eszembe. Van otthon egy beteg kölykünk. Biztos csak egy kis semmiség, de a feleségem aggódik. Talán ha itt végzett, beugorhatna hozzánk.

– Természetesen, hát persze – felelte Doktor Dolittle. – Amint lehet, elmegyek.

A doktor nagyon boldog volt. Végre úgy tűnt, hogy sikerülhet meggyógyítani a majmokat.

A dzsungel összes állata visszatért segíteni. Ami azt illeti, olyan sokan jöttek, hogy néhányukat még el is kellett küldeni. Az első hét után a beteg majmok fele jobban érezte magát. A második hét végére pedig mindannyian meggyógyultak.

Doktor Dolittle munkája véget ért. Olyan kimerült volt, hogy lefeküdt, és három napig aludt egyfolytában anélkül, hogy akár csak a másik oldalára fordult volna.

9. FEJEZET

A majmok tanácsa

Ébredéskor Doktor Dolittle első dolga az volt, hogy bejelentette: haza kell mennie.

– Itt az ideje, hogy visszatérjek Puddlebybe – mondta. – Már elég régóta távol vagyok.

Az őserdei állatok mind meglepődtek, amikor ezt hallották. Azt hitték, hogy a doktor örökre velük marad. Ezért éjszaka a majmok összegyűltek, hogy megbeszéljék a fejleményeket.

Elsőként a csimpánzok főnöke emelkedett szólásra.

– Vajon miért megy el? Nem érzi jól magát nálunk?

Ezután a rangidős gorilla állt fel.

– Szerintem meg kellene kérnünk, hogy maradjon. Talán ha építenénk neki egy nagyobb házat, és készítenénk egy kényelmesebb ágyat, nem kívánkozna el innen.

Most Csi-Csi következett. A többiek azt suttogták: „Ssss, csendesen, Csi-Csi akar beszélni!"

– Barátaim – kezdte Csi-Csi –, sajnos, azt hiszem, semmi haszna arra kérnetek a doktort, hogy maradjon. Sok mindenről kell gondoskodnia otthon, Puddlebyben is. Más állatok is várnak rá. A ló mostanra már bizonyosan aggódik, meg hát barátokat is hagyott hátra. Egy halász például olyan nagylelkű volt, hogy kölcsönadta neki a hajóját. A hajó a szikláknak csapódott, ezért Doktor Dolittle-nek valami mással kell helyettesítenie. Nem lenne tisztességes, ha maradna.

A majmok néhány percig hallgattak. A föl-

dön kuporogtak és gondolkodtak. Végül az egyik babuin emelkedett fel.

– Úgy gondolom, nem szabad ezt a jó embert anélkül az útjára bocsátanunk, hogy meg ne ajándékoznánk valamivel. Ki kell találnunk egy olyan ajándékot, amely kellőképp csodálatos ahhoz, hogy köszönetet mondhassunk vele a munkájáért. Tudnia kell, hogy mennyire hálásak vagyunk neki.

Most egy aprócska, vörös szőrű majom állt fel a csoport háta mögött.

– Egyetértek! Meg kell találnunk a tökéletes ajándékot!

– Adjunk neki egy óriási zsák kókuszdiót! – kiáltotta az egyik majom.

– Száz fürt banánt! – mondta egy másik.

Csi-Csi a fejét rázta.

– Ez mind nagyszerű ötlet, de sajnos túl nehezek lennének ahhoz, hogy hazacipelje őket. Ráadásul legalább a fele tönkremenne, mielőtt még megenné.

– Tudom már! – szólalt meg ismét a kis vörös majom. – Pontosan tudom, mit adjunk neki. Egy huzivonit!

– Csodálatos ötlet! – mondta Csi-Csi. – Otthon még soha senki nem látott huzivonit. Egyszerűen tökéletes!

10. FEJEZET

A világ legritkább állata

A huzivonik mára kihaltak. A földön sehol nem maradt egyetlen példányuk sem. Azokban az időkben, amikor Doktor Dolittle élt, volt még néhány az afrikai őserdőkben. De már akkor is igen-igen ritkának számított.

A huzivoninak nem volt farka, hanem mind a két végén egy-egy fejet viselt. Mindkét fején hegyes szarvak meredeztek. Igen félénk jószág hírében állt, és igen nehéz volt foglyul ejteni. Nem lehetett óvatosan becserkészni, mivel mindig látta, ha valaki közeledik. Ráadásul a két feje más-más időben aludt. Így hát soha

nem fogott még senki a világon huzivonit. Sok vadász próbálkozott vele az idők folyamán, de egynek sem sikerült.

A majmok tehát útnak indultak, hogy keressenek egy huzivonit. Már több mérföldnyire jártak a dzsungel belsejében, amikor egyikük szokatlan patanyomokat vett észre. Friss nyomok voltak! A huzivoni valahol itt lehet a közelben.

A patanyomokat követve végigsétáltak a folyóparton. Rábukkantak egy helyre, ahol a fű sűrűn és magasan nőtt. Ez tökéletes búvóhelyként szolgált a huzivoninak.

A majmok megfogták egymás kezét, és óriási kört alkottak a füves tisztás körül. A huzivoni meghallotta őket, és menekülőre fogta, de nem tudta áttörni a majmok gyűrűjét. Amikor megértette, hogy hiába próbál szökni, leült. Várta, hogy mi fog történni.

– Egy szívességet szeretnénk kérni tőled – mondta a rangidős gorilla. – Elkísérnéd

Doktor Dolittle-t vissza Puddlebybe? Igen hálásak vagyunk neki mindazért, amit értünk tett. Valami egészen különlegeset szeretnénk ajándékozni neki.

– Ó, semmiképpen! – válaszolta a huzivoni. – Képtelen lennék rá!

A majmok elmagyarázták neki, hogy nem zárnák állatkertbe. A doktorral élhetne a házában, és csodálatos élete lehetne.

A huzivoni csak a fejét rázta.

– Nem. Tudjátok, mennyire szégyenlős vagyok. Utálom, ha megbámulnak.

A majmok igyekeztek meggyőzni arról, hogy jól érezné magát a doktornál.

Végül meglehetősen hosszú idő elteltével a huzivoni beleegyezett, hogy legalább találkozik Doktor Dolittle-vel. Ha megkedveli, meggondolja, hogy vele menjen-e.

A majmok tehát a huzivonival együtt visszatértek Doktor Dolittle fűkunyhójához.

Bekopogtak az ajtaján. Odabent a kacsa éppen csomagolt. Az ajtó felé fordulva kiáltotta:

– Szabad!

Csi-Csi büszkén bevezette a házba a huzivonit.

– Egek ura! – kiáltotta a doktor. – Hát ez meg mi a szösz?

Nem hitt a szemének.

– Uramfia! – csodálkozott Dab-Dab kacsa is. Alaposan megnézte az állatot, akinek a teste mindkét végén egy-egy fej csücsült.

– Hogyan tudja elhatározni magát?

– Ez a huzivoni – mondta Csi-Csi. – Ő az afrikai dzsungel legritkább állata. Ez az egyetlen kétfejű állat a világon. Ha hazaviszed magaddal, minden pénzügyi gondod megoldódik. Az emberek minden pénzt megadnak majd, hogy láthassák.

– De nekem nincs szükségem pénzre – felelte a doktor.

– Dehogynem! – mondta Dab-Dab. –

Mindig elfelejted, hogy pénzre van szükség ahhoz, hogy megéljünk.

– Már nem emlékszel rá, hogyan kellett a fogunkhoz vernünk minden garast? – kérdezte Dzsip. – Ráadásul kölcsönvettük a halász hajóját, ami tönkrement. Hogyan fogjuk megfizetni az árát, ha nincs pénzünk?

– Építeni akartam neki egyet – felelte a doktor tétován.

– Jaj, használd a fejed! – kiáltotta Dab-Dab. – Te nem vagy ács. Még soha semmit nem készítettél fából. Fogalmad sem lenne, hol kell elkezdeni. Csi-Csinek igaza van. Magunkkal kell vinnünk ezt a fura teremtményt.

– Azt hiszem, igazatok van – mormolta a doktor. – De nem hiszem, hogy ez kedvére való változás volna. Én az ő helyében egész biztosan hallani sem akarnék arról, hogy itthagyjam ezt a gyönyörű helyet, és felcsapjak kiállítási tárgynak. Nem lenne becsületes vele szemben. De ha esetleg neki – elnézést, elfelej-

tettem a nevét –, ha neki volna kedve velünk jönni…

– Rendben, elmegyek – felelte váratlanul a huzivoni, mivel rögtön látta, hogy Doktor Dolittle olyan ember, akiben megbízhat. – Ön olyan kedves volt az állatokhoz mifelénk. A majmok azt mondták, hogy csakis én felelek meg ajándékképpen. De egy dolgot meg kell ígérnie.

– Természetesen – felelte Doktor Dolittle. – Amit csak akarsz.

– Ha nem tetszik az ottani élet, meg kell ígérnie, hogy visszaküld.

– Ó, hát persze! – válaszolta a doktor. – Nem haragszol meg, ha kérdezek valamit?

– Csak tessék – felelte a huzivoni.

Doktor Dolittle elővette a zsebéből a jegyzetfüzetét, és írni kezdett.

– Észrevettem, hogy csak az egyik szádat használod beszéd közben. A másikkal is tudsz beszélni?

– Természetesen. Csak szeretem a másikat az evés céljára megtartani. Így evés közben is beszélgethetek, mégsem tűnök udvariatlannak.

A csomagolás végeztével, amikor már útra készen álltak, a majmok mulatságot rendeztek a barátaiknak. A dzsungel minden állata eljött. Ananászt, mangót és mézet ettek, és ezeken kí-

vül is különféle finomságokat majszoltak és kortyolgattak.

A doktor felállt, hogy beszédet mondjon.

– Barátaim! – kezdte. – Soha nem volt kenyerem a beszéd, de most megpróbálom. El szeretném mondani nektek, milyen szomorú vagyok, hogy el kell hagynom ezt a gyönyörű földet. Bárcsak maradhatnék, de otthon is sok feladat vár rám. Noha szomorú okból jöttem el közétek, boldog vagyok, hogy megtehettem, és hogy segíthettem.

A jó doktort minden állat megéljenezte.

– Kérlek, ne felejtsétek el, hogy soha nem szabad hagynotok, hogy legyek telepedjenek az ennivalótokra, mielőtt megeszitek. És ne aludjatok a földön, ha közeledik az eső.

Doktor Dolittle egy pillanatnyi szünetet tartott.

– És remélem – remélem, hogy boldogan éltek ezután.

A rangidős gorilla odagörgetett egy nagy sziklát, és a kunyhó ajtaja mellé állította.

– Ez a szikla jelöli majd azt a helyet, ahol Doktor Dolittle lakott egykoron, az a jóságos doktor, aki ilyen messzire elutazott, hogy megmentse az afrikai őserdő majmait!

Az állatok ismét éljeneztek, a doktor szemébe pedig könnycseppek gyűltek. Milyen nagyszerű megemlékezés! Ha ezen a helyen jártok a dzsungelben, még ma is láthatjátok a sziklát.

Amikor a mulatság véget ért, a doktor és az állatai elindultak a tengerpart felé. Minden majom elkísérte őket az országuk határáig, és segített nekik cipelni a bőröndöket és a táskákat.

11. FEJEZET

A herceg története

A folyónál megálltak, és búcsút mondtak egymásnak. Ez eltartott egy jó darabig, mivel minden majom kezet akart rázni a doktorral.

Ezután, amint a doktor és az állatai továbbindultak, Polinézia szólalt meg:

– Óvatosnak kell lennünk. Ismét keresztül kell mennünk a király földjén. Biztos, hogy még mindig mérges ránk, hiszen nagyon csúnyán rászedtem.

– Így igaz, de én jobban aggódom amiatt, hogy miként szerzünk egy másik hajót a hazajutáshoz – felelte Doktor Dolittle. – Nem tu-

dom, lesz-e olyan szerencsénk, hogy találunk egy ugyanolyan kedves embert, mint a halász barátunk odahaza.

A visszaút több napig tartott. Egyik nap, amikor épp az őserdő egy sűrű részén vágtak át, Csi-Csi előresietett, hogy kókuszdiókat hozzon nekik. Sajnos, amíg távol volt, a doktor és barátai eltévedtek. Körbe-körbe barangoltak, de nem találták a tengerpartra vezető utat.

Csi-Csi megijedt, amikor rájött, hogy a barátai elvesztek. Magasra felmászott a fák koronájába, hogy messzebbre ellásson. Doktor Dolittle cilinderét kereste, de sehol nem látta. Kiáltozott. Integetett. Tapsolt. Nem volt semmi haszna. Úgy tűnt, egyszerűen nyomuk veszett.

Valóban eltévedtek. Messzire letértek az ösvényről. A dzsungelt olyan sűrűn benőtték a bokrok és a kúszónövények, hogy mozdulni is alig bírtak. A doktor a zsebkésével próbált utat vágni az indákon keresztül. Nedves, mocsaras

talajon botladoztak, és összekarcolták őket a tövisek. Úgy tűnt, hogy soha nem szakad vége a megpróbáltatásnak, és továbbra sem találták az ösvényre visszavezető utat.

Végül, miután már órák óta bolyongtak a dzsungelben, egyszer csak véletlenül a király hátsó kertjében találták magukat. A király emberei azonnal rájuk rontottak, és fogságba ejtették őket.

Polinézia, akinek mindig is jól forgott az esze kereke, felröppent a fák lombjai közé, mielőtt még megláthatták volna. A doktort és a többieket a király elé vitték.

– Aha! – mondta a király, amikor meglátta őket. – Szóval megint elkaptunk benneteket. Ezúttal nem menekültök. A doktor, aki meg van győződve róla, hogy igen okos ember, most majd a konyhám padlóját súrolhatja élete végéig! Őrök! Vigyétek őket a börtönbe!

A doktort és az állatait tehát visszavezették a

kis sziklabörtönbe. Mindannyian nagyon kétségbe voltak esve.

– Micsoda balszerencse! – sóhajtott Doktor Dolittle. – Nekem mindenképpen vissza kell jutnom Puddlebybe. A halász azt fogja hinni, hogy elloptam a hajóját. És most már az állatokról is gondoskodnom kell.

Ezalatt Polinézia mindvégig egy magas fa csúcsán ült a kert közelében. Elnézett a távolba, és meglátta Csi-Csit, aki a fák ágain hintázott. Még mindig őket kereste. Amikor észrevette Polinéziát, gyorsan mellé telepedett. Megkérdezte, hogy mi történt a többiekkel.

– A doktort és a többieket mind elfogták a király emberei – suttogta Polinézia. – Eltévedtünk a dzsungelben. Véletlenül a hátsó kertben kötöttünk ki.

– Te nem tudtad vezetni őket? – kérdezte Csi-Csi. – Te ismered az utat az őserdőn keresztül.

Ezzel dorgálni kezdte, hogy nem vigyázott a többiekre, amíg ő kókuszdió után kutatott.

– Az egész a malac hibája – felelte a papagáj. – Állandóan elszaladgált, hogy gyökereket meg más csemegéket túrjon ki. Folyton meg kellett keresnem. Aztán meg elfelejtettem, hol fordultam balra, és hol fordultam jobbra.

– Vigyázz! – tette hirtelen a szájára az egyik ujját Csi-Csi. – Nézd, ott sétafikál a herceg a kertben. Nehogy észrevegyen minket!

A herceg nem látszott túl jókedvűnek. Leült egy fa alá, és mélyen lehorgasztotta a fejét. A kezében egy könyvet tartott. Kinyitotta, de nem kezdett neki az olvasásnak. Csak átpörgette a lapokat, és felsóhajtott.

– Bárcsak ezekben a mesékben élhetnék! – mondta fennhangon a herceg. – Herceg vagyok ugyan, és egy palotában lakom, de semmi sem olyan, mint a tündérmesékben. A mi palotánk nem olyan előkelő. Nincs túl sok szép holmim sem. Bárcsak olyan lenne a külsőm, mint ezeké a hősöké a mesékben! Bárcsak az én életem is ilyen lenne!

A herceg behunyta a szemét, és a melléhez szorította a könyvet. Ismét felsóhajtott.

Csi-Csinek hirtelen támadt egy ötlete, amit meg is súgott Polinéziának. Az bólintott, majd lejjebb repült egy ágra a herceg közelében.

– Ifjú herceg! – szólította meg lágy, magas, kellemes hangon, mivel nem akarta megijeszteni. Azt akarta, hogy a herceg egy barátságos hangot halljon.

– Ifjú herceg! – szólt ismét.

A herceg kinyitotta a szemét. Körülnézett, de senkit sem látott. Az eszébe sem jutott, hogy a fák lombjára is feltekintsen. S azt még csak nem is gyanította, hogy egy papagáj beszél hozzá.

– Igen? Ki van ott?

– Nem számít, ki vagyok – mondta Polinézia. – Azért jöttem, hogy valami nagyon fontosat mondjak el neked.

– Nem értem – felelte a herceg. Polinézia minden erőfeszítése ellenére igencsak megszeppent.

– Én vagyok a tündérek királynője. Hallottam a kívánságaidat.

– Valóban? – csodálkozott a herceg. Olvasott ugyan meséket régebben a tündérek királynőjéről, de azt nem tudta, hogy tényleg létezik.

– Igen – felelte a papagáj. – A dzsungelben mindenkinek a kívánságait meghallom. Sajnos arra nincs időm, hogy mindenkiét teljesítsem is. Csak bizonyos emberek bizonyos kívánságait választom ki.

– És azért jöttél, hogy az enyémet teljesítsd? – kérdezte a herceg, és kihúzta magát. Ez aztán az izgalmas hír!

– Úgy tudom, hogy úgy akarsz festeni, és olyan tetteket akarsz végrehajtani, mint a tündérmesék hősei – monda Polinézia.

– Igen, igen, ha lehet! – kiáltott fel a herceg. Nagyon izgatott lett. Egy perccel ezelőtt még az orrát lógatta – és most pedig egy tündérmese hőse lesz belőle!

– Igaz ugyan, hogy a tündérek királynője

vagyok, egyedül mégsem tudok segíteni neked – folytatta Polinézia.

– Mit kell tennem? – kérdezte a herceg.

– El kell menned Doktor Dolittle-hez. Ő a világ legokosabb embere. Ő majd valóra váltja az álmaidat.

– Doktor Dolittle? – csodálkozott a herceg. – De hol találom őt? Én csak egy fiatal herceg vagyok, és olyan messze élek az emberektől!

– Igen szerencsés herceg vagy – válaszolta Polinézia. – Éppenséggel Doktor Dolittle is itt tartózkodik most. Atyád börtönében ül. Ő mindent tud a varázslásról és az orvosságokról. Ő az egyetlen, aki segíthet rajtad.

– De mit tehetnék? – kérdezte a herceg.

– Természetesen fel kell keresned a doktort. De csináld titokban. Várd meg, amíg lemegy a nap. Azután lopakodj oda a börtönhöz, és beszélj vele. Ő pontosan tudni fogja, hogyan segítsen. Most pedig mennem kell. Haza kell térnem Tündérországba.

– Köszönöm, tündérkirálynő! – kiáltotta a herceg. Integetett és mosolygott, bár nem tudta, merre forduljon. Ezután a fának támasztotta a fejét, és ismét elmosolyodott. Csendesen üldögélt a fa alatt. Várta a naplementét.

12. FEJEZET

Orvosság és varázslat

Polinézia csendesen repült. Kiröppent a fa lombjából: a börtönhöz igyekezett. Ismét a magas ablakon keresztül lépett be a cellába.

Minden állat némán kuporgott a padlón. Úgy tűnt, igencsak aggódnak. Nagyon félelmetes volt ismét visszakerülni a börtönbe.

Doktor Dolittle mindazonáltal éppen szundított. Polinézia megköszörülte a torkát, mire a doktor felébredt. Felült, és kidörzsölte az álmot a szeméből.

– Figyelj rám! – kezdte Polinézia. – Csi-

Csinek és nekem van egy tervünk. A herceg hamarosan ellátogat hozzád ma éjszaka. Azt mondtam neki, hogy varázserővel rendelkezel. Azt akarja, hogy változtasd át egy tündérmese hősévé.

– Álljunk meg egy pillanatra! – kiáltott fel a doktor. – Azt meg hogy az ördögbe csináljam? Én orvos vagyok. Egyáltalán nem értek a varázsláshoz!

– A doktornak igaza van – mondta Dab-Dab. – Nem lehet a herceget csak úgy mesefigurává változtatni! Ez lehetetlen!

– Nos – folytatta Polinézia –, én mindenesetre meggyőztem a herceget, hogy lehetséges. Én megtettem a magamét, most már ti következtek. Azután, ha jutalmat kínál, kérd meg, hogy engedjen szabadon.

Doktor Dolittle felsóhajtott.

– Nos, rendben van – mondta. – Mikor lesz itt a herceg?

– Azután jön el, hogy lement a nap.

– Akkor, gondolom, ideje, hogy munkához lássak – húzta elő a jegyzetfüzetét a zsebéből. – Csak néhány órám maradt, hogy kigondoljak egy tervet.

Aznap éjjel a herceg ellátogatott a börtönbe. Megparancsolta az őröknek, hogy várakozzanak odakint, és belépett a cellába. Kissé izgult, hogy a nagy doktorral áll szemtől szemben, de megpróbált határozottnak tűnni.

– Jó estét, doktor! – köszöntötte. – A tündérkirálynő küldött, hogy beszéljek önnel. Azt mondta, ön segíthet rajtam.

– Természetesen – felelte Doktor Dolittle. – Mindent meg tudok tenni, amit csak akarok.

A doktor ugyanolyan kedves és segítőkész volt, mint mindig. A gonoszságot még csak színlelni sem tudta.

– Nagyon szeretek olvasni – mondta a herceg. – Folyton olvasok. Ez a legkedvesebb el-

foglaltságom. De a mesékben soha nincs senki, aki hasonlítana rám. Szép ruhákban járnak, és mindenkinek szőke a haja és kék a szeme. Mindnek van lova, és sárkányokkal is harcolnak.

– Értem – válaszolta Doktor Dolittle. – Olyan szeretnél lenni, mint a mesékben szereplő emberek.

– Igen! Pontosan! – felelte a herceg.

– Ugye, tudod, hogy nagyon nehéz elérni a boldogságot, ha olyasvalaki próbálsz lenni, aki nem te vagy? – kérdezte Doktor Dolittle.

– Tudom, hogy mit akarok! – erősködött a herceg. – Olyan akarok lenni, mint egy hős a tündérmesékben!

– Nos, jól van – mondta a doktor. – Most egy percre meg kell bocsátanod nekem. Össze kell állítanom egy kis orvosságot. Különleges szerre van szükségünk.

Doktor Dolittle az orvosságos táskájához fordult. Különböző üvegcséket húzott elő.

Valamennyit egy tálba öntött belőlük, és összekeverte őket. Ez persze nem igazi orvosság volt ám! Polinézia azzal töltötte a délutánt, hogy vizet hozzon neki. Amikor befejezte a kevergetést, ismét a herceghez fordult.

– Ezt gyorsan kell meginnod – mondta. – Próbáld meg az egészet három korttyal lenyelni!

A herceg átvette az üveget, és pontosan úgy tett, ahogy Doktor Dolittle utasította.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Doktor Dolittle.

– Nem tudom – hebegte a herceg. – Nem tudom, hogy érzek-e egyáltalán valamit…

Ekkor Dzsip ugatni kezdett. Lecövekelt a herceg előtt, és felfelé ugatott rá.

A herceg hátralépett.

– Mi baja a kutyájának?

Ekkor Dab-Dab is hápogni kezdett, Tu-Tu pedig hangos huhogásba fogott.

– Egek ura! – kiáltott fel Doktor Dolittle. – A varázsszer igencsak gyorsan hat!

– Valóban? – kérdezte a herceg. – Van tükre?

– Nos, sajnos tükrünk nincsen – szabadkozott Doktor Dolittle.

– De hát akkor honnan fogom tudni, mi történt? A saját szememmel akarom látni!

– Nézd csak meg az állatokat! Nagyon zaklatottak. Valami hihetetlennek kellett történnie. Mindenki tudja, hogy az állatok nem hazudnak.

A herceg az állatokra pillantott. Annyi bizonyos, hogy nagyon izgatottak. Ismét a doktorra nézett.

– Akkor le tudná írni, hogyan festek?

– Természetesen – felelte a doktor. – Sokkal magasabb lettél. Pontosan úgy nézel ki, mint aki képes lenne megvívni egy sárkánnyal is.

– De hogy nézek ki? – kérdezte a herceg. – Szőke vagyok, és kék a szemem?

– Úgy nézel ki, mint egy hős a tündérmesékből.

– Akkor biztosan magas vagyok és szőke – kötötte az ebet a karóhoz a herceg.

– Sokféle hős létezik ám – mondta Doktor Dolittle.

A herceg nagyon boldog volt. Biztos volt benne, hogy úgy fest, ahogy elképzelte.

– Hogyan köszönhetném meg önnek?

– Engedjen szabadon minket – felelte a doktor. – Nem tesz jót az állataimnak, hogy be vannak ide zárva.

– Természetesen – felelte készségesen a herceg. – Azonnal megparancsolom az őröknek, hogy engedjék önöket távozni.

Tu-Tu megköszörülte a torkát, Dzsip pedig az orrával megbökte a doktor lábát, hogy eszébe juttasson valamit.

– Ja, persze! – kapott észbe a doktor. – Egy hajóra is szükségünk van. Mihamarabb haza kell jutnunk.

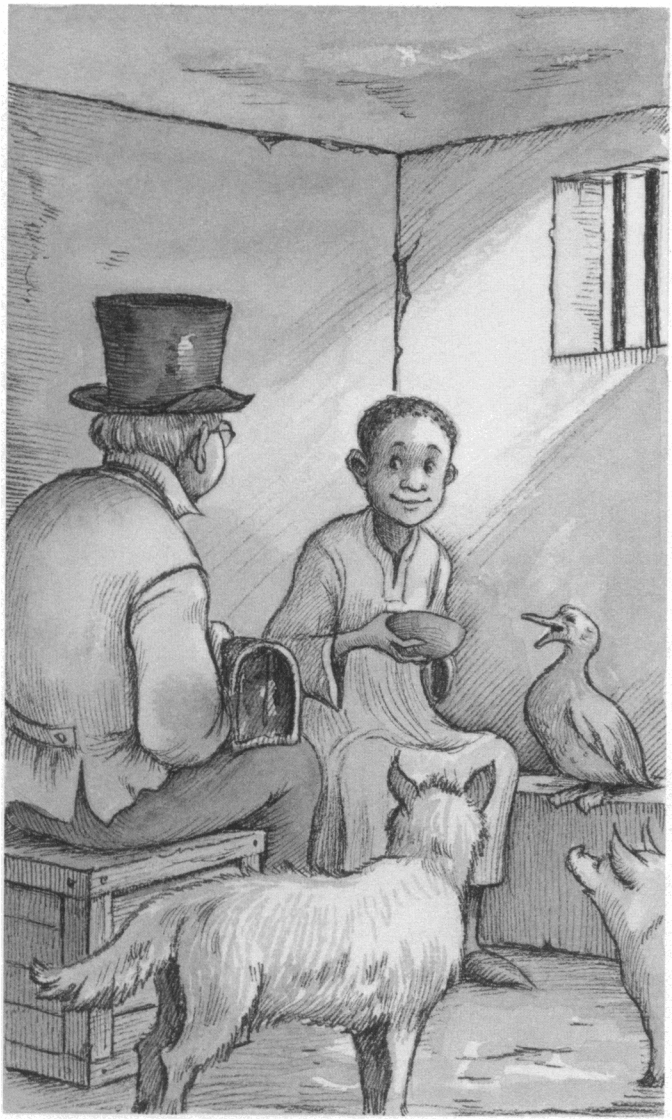

– Ebben is segíthetek – mondta a herceg. Az ajtó felé lépett.

– Várj! – szólt utána Doktor Dolittle. – Volna itt még egy fontos dolog. Házon belül kell maradnod még legalább három órán keresztül. Sem holdfény, sem szél nem érhet, különben véget ér a varázslat.

– Ó, köszönöm, hogy figyelmeztetett! – hálálkodott a herceg.

A herceg az ajtóhoz lépett, és résnyire kinyitotta. Hátralépett, nehogy rásüssön a holdfény. Az őrök nem láthatták az ajtó mögül.

– Őrök! – kiáltott ki. – Engedélyezem, hogy szabadon engedjétek ezeket a foglyokat. Kísérjétek le őket a tengerhez. Elviszik az egyik hajónkat. Gondoskodjatok róla, hogy biztonságban útra keljenek.

– És a király? – kérdezte az egyik őr. – Nem fog örülni, ha a foglyok eltűnnek.

– Az apámat bízzátok csak rám – felelte a

herceg. – Most tegyétek, amit mondtam, és vezessétek őket a tengerpartra!

Az őrök úgy tettek, ahogy parancsolták nekik. Doktor Dolittle és az állatok követték őket a tengerpartra. Ott az őrök rámutattak egy hajóra.

– Azt elvihetik – mondta az egyik. – Most pedig vissza kell mennünk a börtönhöz. Nincs időnk, hogy felkísérjük önöket a fedélzetre.

– Rendben van – mondta Doktor Dolittle. – Köszönjük, hogy elhoztak minket idáig.

Amint az őrök távoztak, az állatok megkönnyebbülten felsóhajtottak.

– Ez aztán jó terv volt! – mondta Göb-Göb. – A herceg tényleg elhitte, hogy Dzsip izgatott lett.

– Hogyan találtad ki ezt a trükköt? – kérdezte Tu-Tu. – Miből sejtetted, hogy hinni fog neked?

– Hinni akart benne, hogy igaz. Ezért aztán

tudtam, hogy csak úgy kell tennünk, mintha működne a varázslat, és hinni fog nekünk.

– Nagyon okosan csináltad – dicsérte meg Polinézia. – Bárcsak én találtam volna ki!

– Nos, minden orvos tudja, hogy néha a józan ész a legjobb orvosság.

Mielőtt Doktor Dolittle és az állatok a fedélzetre szálltak, el kellett búcsúzniuk Csi-Csitől, Polinéziától és a krokodiltól, akik úgy döntöttek, hogy Afrikában maradnak. Nagyon szerettek a doktorral élni Puddlebyben, de túlságosan hiányzott nekik a családjuk. Túl nehéz lett volna ismét elhagyniuk őket. Ezek igen szomorú percek voltak mindenki számára.

Doktor Dolittle, Dzsip, Göb-Göb, Dab-Dab, a fehér egér, a huzivoni és Tu-Tu felszálltak a hajóra. Még visszapillantottak a partra, és búcsút intettek barátaiknak.

Egyszer csak szárnycsapkodás zaja hangzott a fák felől. Mindenki a dzsungelre emelte a tekintetét. Aznap éjjel telihold volt, így mindent

tisztán láttak. Hirtelen ezernyi fecske röppent az ég felé.

– Fogalmam sem volt, hogy ilyen hosszú időt töltöttünk Afrikában – csodálkozott a doktor. – Szinte beköszönt a nyár, mire hazaérünk. Ezek bizonyosan a hazaköltöző fecskék. Milyen kedvesek vagytok, hogy megvártatok minket! – kiáltott oda a madaraknak. – Most északnak tartunk. Sokat segítenétek, ha vezetnétek bennünket!

Így hát vitorlát bontottak. Doktor Dolittle és az állatok a hajókorlátnál álltak. Integettek a parton várakozó barátaiknak. Csi-Csi, Polinézia és a krokodil addig kiabálták, hogy „Viszontlátásra!", amíg bele nem fájdult a torkuk. A doktor megígérte nekik, hogy a szabadságát Afrikában tölti majd a barátaival, de így is szomorú pillanat volt, és mind keserű könnyeket hullattak.

13. FEJEZET

Vörös vitorlák és kék szárnyak

A hazafelé vezető úton Doktor Dolittle-nek és barátainak el kellett hajózniuk Barbária partja, a barbár kalózok otthona mellett.

Ezek a kalózok nagyon rossz emberek voltak. Arra vártak, hogy a hajók zátonyra fussanak a part mentén. Ha ez nem következett be, akkor felszálltak a hajóikra, és üldözőbe vették őket. Amikor utolérték az utasokat, elraboltak tőlük mindent, őket pedig evezős csónakokban elzavarták.

A kalózok igen elégedettek voltak magukkal. Dalolászva tértek vissza a partra, és úgy érezték, hogy rettentő agyafúrtak.

Egy ragyogó napon a doktor és Dab-Dab éppen reggeli tornájukat végezték a fedélzeten. Fel-alá sétáltak. Kellemes, hűs szellő fúlt, és mindenkinek jó volt a kedve. Először Dab-Dab vette észre a másik hajót. Messze mögöttük tűnt fel, és csak úgy világított élénkvörös vitorlája.

– Nem tetszik nekem az a vitorla – mondta Dab-Dab. – Nem tűnik valami barátságosnak. Attól tartok, újabb megpróbáltatásokban lesz részünk.

Dzsip ott aludt mellettük a fedélzeten.

– Sült marhahús szagát érzem – mormolta. – Ó, sült marhaszelet barnamártással!

– Te jó ég! Mi a baja ennek a kutyának? – kérdezte Doktor Dolittle. – Álmában is szimatol? Szimatol és beszél?

– Úgy látszik – felelte Dab-Dab. – Minden kutya tud álmában szimatolni.

– De biztosan csak képzelődik. Ezen a hajón senki sem süt marhahúst.

– Lehet, hogy az illat arról a másik hajóról jön.

– Csakhogy legalább tíz mérföldnyire jár tőlünk – válaszolta Doktor Dolittle. – Ilyen messziről nem érezheti a szagot!

Dzsip ismét morogni kezdett, és a szája sarka felkunkorodott. Noha még mindig aludt, ismét beszélni kezdett.

– Rossz emberek szagát érzem – motyogta. – Soha ilyen rosszakat még nem szagoltam. Bajt érzek. Vau! Meg kell állítani őket. *Vau!*

Dzsip olyan hangos ugatásba kezdett, hogy felébresztette saját magát.

– Nézzétek! – mondta Dab-Dab. – A hajó most már sokkal közelebb jár. Biztosan nagyon sebesen közeledik. Egyenesen felénk tartanak. Vajon kik lehetnek?

– Épp róluk álmodtam – szólalt meg Dzsip. – Éreztem a szagukat. Nagyon rossz emberek. Szerintem Barbária kalózai.

– Akkor sietnünk kell – mondta a doktor. – Több vitorlát kell felhúznunk, hogy jobban

beléjük tudjon kapni a szél. Akkor gyorsabban haladunk majd.

A kutya lerohant a fedélközbe, hogy újabb vitorlákat hozzon. Annyit cibált fel a fedélzetre, amennyit csak tudott, a kalózhajó azonban még így is gyorsabb volt. Egyre csak közeledett a doktor hajójához.

– Milyen hitvány hajót adott nekünk a herceg! – morogta Dab-Dab. – Valószínűleg a flottája leglassúbb hajóját. Nézzétek! Mindjárt utolérnek!

– Hat embert látok – mondta Dzsip. – Mitévők legyünk?

A doktor megkérte Dab-Dabot, hogy repüljön fel, és mondja el a fecskéknek, hogy követik őket.

– Mondd meg nekik, hogy a kalózok hajója nagyon gyors! – tette hozzá.

Amikor a fecskék meghallották a hírt, mind leszálltak a fedélzetre. Azt tanácsolták a doktornak, hogy gombolyítson le hosszú kötélda-

rabokat: annyi vastag kötélre van szükségük, amennyi csak lehetséges. Ezeknek az egyik végét a hajó orrához kötözték, a másik végét pedig a csőrükbe kapták. Újra felrepültek az égbe, és maguk után vontatták a hajót.

Bizonyára tudjátok, hogy a fecskék apró és nem túlzottan erős madárkák. Azonban ha sokan vannak, egész más a helyzet. Ezer kötéldarab csatlakozott Doktor Dolittle hajójához, és minden kötelet két fecske húzott.

Egy-két percen belül a doktor azt érezte, hogy olyan iramban lódulnak előre, hogy mindkét kezével meg kell ragadnia a kalapját, nehogy lefújja a szél. Szinte olyan érzés volt, mintha repülnének.

A fedélzeten minden állat nevetni és táncolni kezdett örömében. Hátrapillantottak a kalózhajóra, amely egyre csak zsugorodott a távolban. A vörös vitorlát messze-messze maguk mögött hagyták.

14. FEJEZET

A patkány figyelmeztetése

Egy hajó vontatása a tengeren nem könnyű feladat. Két-három óra múlva a fecskék bizony elfáradtak. Fájtak a szárnyacskáik, és egészen kifulladtak. Ezért üzenetet küldtek Doktor Dolittle-nek, hogy pihenésre van szükségük. Azt javasolták, hogy elhúzzák a hajót egy közeli szigetre, ahol elrejtik majd egy öbölben, amíg kipihenik magukat.

Amikor már a biztonságos öbölben ringatóztak, Doktor Dolittle megengedte az állatoknak, hogy kilépjenek a szárazföldre. Jól tudta, hogy szívesen kinyújtóztatnák már a lábukat.

– Megyek, és keresek vizet – mondta.

Amint kiszálltak a hajóból, észrevették, hogy száz meg száz patkány bújik elő a rakodótérből. Ők is elhagyták a hajót.

Egy nagy fekete patkány mászott oda a doktorhoz. Köhintett egyet-kettőt, megállt, hogy megtisztogassa a bajuszát, majd megszólalt:

– Elnézést kérek. Tudnia kell, doktor, hogy minden hajón vannak patkányok – kezdte félénken.

– Igen – felelte a doktor. – Már hallottam róla.

– Azt is hallotta talán, hogy a patkányok elhagyják a süllyedő hajót – tette hozzá.

– Igen, erről is hallottam.

– Csak azt akartam, hogy tudja, mi most elhagyjuk ezt a hajót. De először szólni akartam önnek – mondta a patkány –, hogy ez a hajó nem biztonságos. Az oldalai nem elég erősek. A deszkák elkorhadtak. A következő napot sem éri meg.

– De hát honnan tudjátok?

– Mindig megérezzük – felelte a patkány. – Bizsereg a farkunk vége. Pontosan olyan érzés, mint amikor elzsibbad az ember lába. És ma reggel mindannyian ugyanazt éreztük. Először azt hittem, hogy a köszvényem újult ki. Elmondtam a fivéremnek, aki azt felelte, hogy neki is bizsereg a farka. Egy szó mint száz, mind egyetértettünk abban, hogy a hajó az oka. Nem szabad ismét útra kelnie vele. Most mennem kell, kényelmes lakóhely után kell néznünk a szigeten. Viszontlátásra!

Doktor Dolittle integetett a patkánynak, aki lesietett a hajóról.

– Köszönöm, hogy figyelmeztettél – kiáltotta még utána.

A doktor és az állatok elhagyták a hajót. Edényeket vittek magukkal, melyeket meg akartak tölteni vízzel. Végigsiettek a parton, nehogy megzavarják a pihenő fecskéket.

– Vajon hogy hívják ezt a szigetet? – töprengett a doktor. – Milyen rengeteg madár van itt!

– Ez a Kanári-szigetek – felelte Dab-Dab. – Nem hallod, hogy énekelnek a kanárik?

– Csakugyan! – kiáltotta a doktor. – Milyen buta vagyok! Kíváncsi vagyok, meg tudják-e mondani, hol találunk vizet.

Doktor Dolittle megszólította a kanárikat. Azok boldogan segítettek. Más madaraktól már sokat hallottak Doktor Dolittle-ről. Körülvezették a szigeten, elkalauzolták őket vízesésekhez és a zöldellő mezőkhöz. Egy friss vizű forrást is mutattak nekik, ahol megtölthették a vödreiket. Mindenki jókedvre derült.

A huzivoninak sokkal jobban ízlett a zöld fű, mint az aszalt alma, amit a hajón kapott. Göb-Göb végre ízletes gyökerek után turkálhatott a földben. És mindnyájuknak nagyon tetszett az a vad cukornáddal benőtt völgy, mely a vízesés közelében húzódott.

Hirtelen két fecske jelent meg a fejük fölött. Nagyon izgatottak voltak.

– Doktor! – csivitelték. – A kalózok befutottak az öbölbe. Felszálltak a hajónkra!

– Minden kalóz a hajónkon van? – kérdezte Doktor Dolittle.

– Igen – felelték a fecskék. – Mindent elrabolnak! Láttuk, hogy mind a raktárba sietnek!

– Ha ők a mi hajónkon vannak – töprengett Dab-Dab –, az azt jelenti, hogy az ő hajójuk üres!

– Tökéletesen igazad van – mondta erre Doktor Dolittle. – Milyen remek ötlet!

– Ötlet? – csodálkozott Göb-Göb. – Nem hallottam, hogy bárki is ötletet emlegetett volna. Miről beszéltek?

– Ne haragudj, Göb-Göb – mentegetőzött Doktor Dolittle. – Most nincs idő, hogy mindent elmagyarázzak. Sietnünk kell!

Összehívták az állatokat. Gyorsan elköszön-

tek a kanáriktól, azután visszarohantak a partra, ahol megpillantották a vörös vitorlájú kalózhajót, mely az öböl vizében ringatózott. Ahogy a fecskék mondták, egy lélek sem volt a fedélzetén. Doktor Dolittle arra kérte az állatokat, hogy csendesen lépkedjenek. Mindannyian fellopakodtak a kalózhajóra.

15. FEJEZET

Barbária Sárkánya

Minden nagyszerűen ment volna, ha a malac nem fázott volna meg.

Tökéletes csendben húzták fel a horgonyt. A hajó némán megindult kifelé az öbölből. Ekkor, mikor szinte már kijutottak, Göb-Göb tüsszentett egyet. A tüsszentés olyan hangosra sikeredett, hogy a kalózok a másik hajón mind a fedélzetre rohantak.

Látták, hogy a hajójuk mindjárt kisiklik a nyílt tengerre, s erre ők is felhúzták a horgonyt, és a doktor után indultak. Nagyon tapasztalt tengerészek voltak, így szinte csak néhány percig tartott, hogy a hajót az öböl szájához kormá-

nyozzák. Elállták Doktor Dolittle útját. Semmiképpen nem juthatott ki a nyílt tengerre.

A kalózkapitány az öklét rázta Doktor Dolittle felé.

– Aha! Most elkaplak! – ordította. – Azt hitted, hogy elszökhetsz a hajómon, mi? Ahhoz nem vagy elég jó tengerész, hogy előlem elmenekülj! Ezért hívnak engem Barbária Sárkányának! Senki sem erősebb énnálam!

Ekkor Doktor Dolittle állataira nézett.

– Az a kacsa kell nekem! És a malac is! Ma este fényesen megvacsorázunk!

A többi kalóz erre hangos röhögésben tört ki.

Szegény Göb-Göb sírva fakadt, Dab-Dab pedig a menekülési terven törte a fejét. Tu-Tu bagoly odahajolt, hogy belesúgjon valamit Doktor Dolittle fülébe.

– Tartsd szóval! – javasolta Tu-Tu. – Próbálj meg kedves maradni, hogy ne dühítsd fel. Ha a patkányok igazat beszéltek, a hajó hamarosan elsüllyed. A patkányok pedig soha nem téved-

nek. Maradj nyugodt, és beszéltesd addig, amíg el nem süllyednek.

– De a patkányok azt mondták, hogy ez csak holnap reggelre fog megtörténni – suttogta Doktor Dolittle. – Azt várod, hogy holnap reggelig tartsam szóval? Nos, gondolom, nincs sok választásunk, igaz? De miről is beszéljek velük?

Amikor Doktor Dolittle ismét a kalózokra pillantott, látta, hogy a hajójuk még közelebb ért. A kalózok nevettek.

– Kíváncsi vagyok, melyikünk kapja el a malacot! – ordította az egyikük, amit ismét a többiek hangos röhögése kísért.

Szegény Göb-Göb meg volt rémülve. A huzivoni felkészült a harcra. Bár a huzivonik félénk és nyugodt jószágok, kiállnak a barátaikért. Dzsip a malac és a kalózok közé állt, hogy megvédje Göb-Göböt, ha szükséges.

Ekkor a kalózok hirtelen abbahagyták a nevetést. Nagyon elkomorodtak. Valami nyugtalanította őket. Zavart ábrázattal tekingettek

maguk köré. Valami kizökkentette őket a nyugalmukból.

– Mennydörgős mennykő! – kiáltotta Barbária Sárkánya. – Emberek, a hajó léket kapott!

A kalózok kinéztek a hajó korlátja fölött. Süllyedtek! A hajó egyre mélyebbre merült a vízben.

Először az orra került a víz alá, mégpedig olyan mélyre, hogy a hátsó rész egyenesen felmeredt a levegőbe. A kalózoknak a hajókorlátba kellett kapaszkodniuk. A tengervíz csak úgy özönlött befelé az ajtókon és az ablakokon. Végül a hajó lemerült, egyenesen a tenger fenekére. A hat gonosz ott kapálózott a vízben.

Néhányan úszva a part felé igyekeztek, mások megpróbáltak felszállni Doktor Dolittle hajójára. Dzsip azonban őrt állt a korlátnál, és ugatott, meg odakapdosott azok felé, akik megpróbáltak felmászni. A kalózokat elfogta a rémület.

Ekkor az egyikük megpillantott valamit, ami körülöttük úszkált a vízben.

– Cápák! – süvítette. – Kérem, engedjen fel a fedélzetre! A cápák felfalnak minket!

Doktor Dolittle szemügyre vette a víztükröt a kalózok körül. Látta a hatalmas, szürke ragadozókat odalent a mélyben. El kellett ismernie, hogy a kalózok valóban nehéz helyzetben vannak.

Az egyik cápa kidugta a fejét a vízből.

– Ön Doktor Dolittle?

– Igen – válaszolta a doktor. – Hallottatok rólam?

– Szárazföldön és vízen nincs senki, aki ne

hallott volna önről – mondta a cápa. – Ezek a fickók zaklatják önöket? Már mindent tudunk ezekről a kalózokról is. Ha akarja, megesszük őket az ön kedvéért.

– Nos hát – felelte Doktor Dolittle –, igazán kedves, hogy felajánljátok, de nem szükséges. Mindazonáltal egy másik szívességre megkérnélek benneteket. Lennétek szívesek itt tartani őket az öbölben, amíg ki nem hajózunk? Sokat segítene, ha nem érhetnék el sem a hajót, sem a partot. Ha elmentünk, elengedhetitek őket.

– Kérése számunkra parancs, doktor – felelte a cápa, és a többiekkel együtt szoros körbe fogták a kalózokat a vízben.

Már éppen vitorlát készültek bontani, amikor Doktor Dolittle a magasba emelte a kezét.

– Várjatok! – kiáltotta. Odasétált a korlátthoz, és megszólította a kalózokat.

– Még egy dolgot szeretnék mondani. Mától fogva fel kell hagynotok a kalózkodással!

– Tessék? – csodálkozott a kalózkapitány. – Már miért kéne felhagynunk vele?

A többi kalóz nevetett. Úgy tervezték, hogy amint Doktor Dolittle eltűnik a szemhatáron, szert tesznek egy másik hajóra. Egy szempillantás sem telik bele, és visszatérnek a rabláshoz!

– Azért kell felhagynotok a kalózkodással, mert én azt mondtam – parancsolta Doktor Dolittle. – Láthatjátok, hogy a cápák hallgatnak rám. Ami azt illeti, minden tengeri és szárazföldi állat hallgat rám. Ha továbbra is raboltok és bántjátok a többi embert, ezek a cápák nem lesznek ilyen szelídek, mint most. És meggyűlik a bajotok a madarakkal, a lovakkal, a kutyákkal és a majmokkal is.

A kalózkapitány a vízben köröző cápákra pillantott. Tudta, hogy a doktor igazat mond. Soha nem lenne nyugtuk az állatoktól.

– De hát akkor mihez kezdünk? – siránkozott. – Nem értünk semmi máshoz.

– Tanuljátok ki a földművelést – javasolta

Doktor Dolittle. – Jó és becsületes munka. Inkább segítsetek az embereknek, ne lopjatok tőlük.

A kalózkapitány már éppen tiltakozni akart, amikor megérezte, hogy egy cápa súrolja a lábát.

– Jól van! Jól van! – kiáltotta. – Földet fogunk művelni, megígérjük. Most már kiúszhatunk a partra?

– Igen, rendben – válaszolt a doktor, és megkérte a cápákat, hogy engedjék ki őket a partra.

– No, de Doktor Dolittle – szólt Dab-Dab –, hogyan bízhat meg egy kalózban?

– Tudják, hogy az állatok szemmel tartják őket – felelte a doktor.

Most minden kalóz így kiáltott:

– Megígérjük! Földművesek leszünk, és csendes életet élünk ezután!

Így hát a kalózok – vagyis az újdonsült földművesek – kiúsztak a partra. Doktor Dolittle és az állatai pedig ismét vitorlát bontottak.

16. FEJEZET

Tu-Tu hegyezi a fülét

Doktor Dolittle és az állatok ismét hazafelé vették az útjukat.

A doktor a hajó farában a korlátnak támaszkodott. Figyelte, ahogy a Kanári-szigetek lassan elmosódik a távolban. Azon tűnődött, vajon hogyan boldogulnak a majmok, és hogy mi történt azóta Puddleby-on-the-Marshban.

Dab-Dab szaladt oda hozzá.

– Doktor Dolittle! – szólította meg. – Ez a hajó gyönyörű! Körülnézett már? Igazán csodálatos. A fedélközben selyemből vannak az ágyak. Százával hevernek a párnák a kabinban, amit lágy, vastag szőnyegek borítanak. A tá-

nyérok ezüstből készültek. És rengeteg finomságot is találtunk!

– Ez hihetetlen! – felelte a doktor.

– Van egy zárt szoba is. Nagy nehéz ajtaja van, és egy hatalmas lakat lóg rajta. Dzsip szerint ott tartották a kalózok a kincseiket. Jöjjön le, doktor – kérte a kacsa –, talán ki tudja nyitni azt az ajtót.

A doktor leereszkedett az alsó szintre. Dab-Dabnak igaza volt: gyönyörű volt a hajó! Doktor Dolittle még soha nem járt ilyen szép helyen.

Az állatokat mind ott találta a lezárt szoba előtt. Mindannyian egyszerre beszéltek, és azon vitatkoztak, vajon mi lehet odabent. A doktor elfordította az ajtó gombját, de az nem nyílt ki. Ekkor átkutatták a hajót a kulcs után.

Felemelték a szőnyegeket, és benéztek a székek és az asztalok alá. Bekukkantottak a fiókokba és a szekrényekbe.

Sok csodálatos holmit találtak, de a kulcs nem került elő. Így hát mind visszatértek, és

megálltak az ajtó előtt. Dzsip belesett a kulcslyukon, de nem látott semmit.

Ekkor Tu-Tu így szólt:

– Várjatok! Egy percig maradjatok csendben!

Mind elhallgattak.

– Mintha hallanék valamit odabentről.

Mindenki fülelni kezdett.

– Szerintem tévedsz – mondta a doktor –, én nem hallok semmit.

– Én pedig biztos vagyok benne – erősködött a bagoly. – Ssss! Most megint hallom. Ti nem?

A doktor és az állatok is a fejüket rázták.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy hallom, ahogy valaki zsebre teszi a kezét – mondta Tu-Tu.

– Micsoda badarság! – méltatlankodott Dab-Dab. – Hogyan tudnál ilyesmit meghallani? Az szinte semmi zajjal nem jár.

– Egészen biztos vagyok benne – kötötte az ebet a karóhoz Tu-Tu. – Azt is meghallom, ha egy kölyökmacska behunyja a szemét. Én

mondom nektek, valaki van ennek az ajtónak a másik oldalán, aki éppen zsebre teszi a kezét!

– És most mi történik? – kérdezte Doktor Dolittle.

– Nem tudom biztosan – felelte Tu-Tu. – Tarts oda a kulcslyukhoz, hogy jobban halljam!

A doktor felemelte a baglyot, és közelebb tartotta a zárhoz.

Egy-két perc elteltével Tu-Tu így szólt:

– Most a bal kezével megdörzsöli az arcát. Kicsi a kéz is meg az arc is. Most elsöpri a haját az arca elől.

– Még valami? – kérdezte a doktor.

– Ez a valaki szomorú. Hallom, hogy sír. Óvakodik tőle, hogy zajt csapjon, de hallom, ahogy potyognak a könnyei.

– Ha ez a szegény fickó boldogtalan – mondta Doktor Dolittle –, akkor be kell jutnunk, és ki kell derítenünk, hogy mi bántja. Gyorsan, valaki kerítsen nekem egy fejszét! Betöröm az ajtót.

17. FEJEZET

A tengeri pletykafészkek

Az állatok gyorsan kerestek egy fejszét. Doktor Dolittle megfogta, kétszer alaposan meglóbálta, majd lyukat ütött vele az ajtóba. Olyan nagyra tágította, hogy át lehessen mászni rajta.

Eleinte túl sötét volt a szobában ahhoz, hogy bármit is látni lehessen. Doktor Dolittle meggyújtott egy gyufát.

A szoba egészen kicsiny volt. Nem voltak ablakai, és alacsony volt a mennyezet. Egyetlen kis sámli volt csak, amin helyet lehetett foglalni. A szoba közepén egy kisfiú ült, és keservesen sírt. Olyan nyolcévesforma lehetett.

A fiúcska egészen megrémült a doktor és a furcsa állatok láttán. Amint azonban megpillantotta a doktor arcát, abbahagyta a sírást, és talpra állt.

– Te, ugye, nem vagy kalóz? – kérdezte.

A doktor hátraszegte a fejét, és felnevetett. Erre a kisfiú is elnevette magát.

– Nagyon barátságos nevetésed van – mondta. – Egyáltalán nem hasonlítasz egy kalózra. De azért aggódom. Nem láttátok a nagybátyámat?

– A nagybátyádat? – kérdezte a doktor. – Ő is ezen a hajón utazott?

– Igen – felelte a fiú, miközben könnyek gyűltek a szemébe. – Együtt halásztunk, amikor a kalózok rajtunk ütöttek. Azt akarták, hogy a bácsikám csatlakozzon hozzájuk, és legyen ő is kalóz. Amikor visszautasította, elhurcolták.

– És nem tudod, hogy mi történhetett vele? – kérdezte a doktor.

– Nem – sírt a fiúcska. – Engem bezártak

ebbe a szobába. Már több mint egy hete itt vagyok bent! Kérdeztem őket, hogy hol van a bácsikám, de nem válaszoltak. Attól félek, hogy megfulladt!

– Próbálj megnyugodni – csitította Doktor Dolittle, és megsimogatta a kisfiú fejét. – Mindent megteszünk, hogy megkeressük a bácsikádat.

– Köszönöm! – felelte ő.

– Le tudnád írni, hogy néz ki a bácsikád? – húzta elő Doktor Dolittle a jegyzetfüzetét és a ceruzáját.

– Meglehetősen magas, és vörös haja van. A hajóját Sikkes Sárinak hívták. Fogalmam sincs, mi történhetett vele.

Amikor véget ért a beszélgetés, a fiú szundított egyet odakint a napsütésben. Doktor Dolittle a hajókorláthoz sétált, és addig szólongatta őket, míg egyszer csak egy csapat delfin bukkant fel a hajó oldala mellett.

– Keresek valakit – kezdte a doktor. – Nem

láttatok egy magas növésű, vörös hajú halászt? Egy-két hete tűnhetett el.

– A Sikkes Sári kapitányára gondolsz? – kérdezte az egyik delfin. – Láttuk a hajóját. Odalent van, a tenger fenekén. A halász azonban nincs rajta. Azt nem tudom, hol van, de annyi bizonyos, hogy nem süllyedt el.

– Hogyhogy ilyen biztos vagy benne? – kérdezte a doktor.

– Ó, arról tudnánk – felelte a delfin. – Úgy hívnak minket, hogy tengeri pletykafészkek, mert mi mindenről tudunk, ami csak történik a tengerben. Ha az a halász a tengerbe fulladt volna, arról értesülünk.

– Nos, ez legalább jó hír – vélte a doktor. – Úgy gondolom, hogy folytatnunk kell a keresést. Ha hallotok valamit, kérlek, tudassátok velünk. Az unokaöccse nagyon aggódik érte.

A delfinek ezt meg is ígérték.

Doktor Dolittle megállapodott az állatokkal abban, hogy mentőexpedíciót szerveznek. Tu-

Tu és Dab-Dab beleegyeztek, hogy kirepülnek a víz fölé, és nyomok után kutatnak. A fecskék jelentkeztek, hogy ők is segítenek nekik.

– Ne felejtsétek el mindenkitől megkérdezni, akivel csak találkoztok, hogy nem láttak-e egy magas, vörös hajú embert! – figyelmeztette őket Doktor Dolittle. – Nem nyelhette el a föld!

A többi állat pedig arról gondoskodott, hogy a kisfiú jól érezze magát a hajón. Játszottak vele, a fedélzeten fogócskáztak. Ahogy bizonyosan sejtitek, a fiúcska még soha nem látott huzivonit azelőtt. Azt hitte, hogy káprázik a szeme!

A huzivoni nem bánta, ha egy kisgyerek megbámulja. Tudta, hogy a fiú nem akar ártani neki. Még azt is megengedte, hogy körbelovagoljon rajta a fedélzeten!

Doktor Dolittle azonban hallgatott. Aggódott a fiú nagybátyja miatt. Kinézett a víztükör fölé. Remélte, hogy hamarosan hírt kapnak.

18. FEJEZET

Dzsip, a mentőkutya

Dab-Dab és Tu-Tu tisztában voltak vele, hogy nem tudnak minden helyet ellenőrizni a halász nyoma után. Ez még a fecskék segítségével is túlságosan nehéz lenne. Így Tu-Tu elrepült, hogy beszéljen a sasokkal. Találkozott egy fekete sassal, egy fehérfejű rétisassal és egy törpe sassal. Ők hajlandóak voltak elrepülni a dzsungelek, az erdők és a hegyek fölé, hogy rábukkanjanak a nagybácsi nyomára.

Másnap tértek vissza a hajóhoz.

– Sajnálom – kezdte a fehérfejű rétisas. – Nem láttunk olyan embert, akit leírtatok ne-

künk. Nyitva tartjuk a szemünket, de nem valószínű, hogy a szárazföldön van.

Doktor Dolittle megköszönte a sasok segítségét.

Megcsóválta a fejét.

– Kifogytam az ötletekből – mondta. – Fogalmam sincs, hol folytassuk a keresést.

– Hadd próbáljam meg én! – kérte Dzsip.

– Te? – csodálkozott Dab-Dab. – Mit tehetnél te?

– Lehet, hogy szag alapján megtalálnám – felelte Dzsip.

– Jaj, ne légy nevetséges! – ellenkezett Dab-Dab. – Az óceán közepén járunk. Itt semmit sem lehet kiszagolni!

– Dehogynem, majd meglátod!

Dzsip magasra feltartotta az orrát. Nem akarta engedni, hogy egy kacsa csak úgy sértegesse.

– Doktor Dolittle – folytatta a kutya –,

most megkérdezhetné a fiút, hogy van-e nála olyan holmi, ami a bácsikájáé volt.

Doktor Dolittle úgy tett, ahogy Dzsip kérte. A fiú egy láncon függő aranygyűrűt nyújtott át neki.

– A bácsikám akkor adta, amikor megpillantottuk a kalózhajót – mondta a fiú.

– Nem – mondta Dzsip a doktornak –, ez nem lesz jó. Megkérdezné, hogy van-e nála olyasvalami, ami szövetből készült?

A doktor ismét úgy tett, ahogy Dzsip kérte. A fiú erre átnyújtott egy élénkpiros fejkendőt.

– Tökéletes! – vakkantotta Dzsip. – Most, ha megengeditek, megszagolom…

Dzsip beledugta az orrát a kendőbe. Néhányszor jó mélyen beleszimatolt.

– Ne nyugtalankodjék, Doktor Dolittle! – mondta végül a kutya. – Kérem, mondja meg a fiúnak, hogy megtalálom a bácsikáját. Bizonyosan a nyomára bukkanok.

Ez azonban még több napba telt. A gondot

a szél okozta. Dzsip csak azokat a szagokat tudta kiszimatolni, amelyek a szél hátán érkeztek. Az első néhány napon a szél kelet felől fújt, ezért Dzsip csak a keleti irányból szálló dolgokat tudta kiszimatolni. Valaki birkát sütött, másvalaki avart égetett. A bácsi szagát azonban nem érezte.

Aztán az egyik reggel arra ébredtek, hogy megfordult a szél, és most nyugatról fúj. Dzsip gyorsan odasietett a nyugati oldalon húzódó hajókorláthoz. Néhányszor beleszippantott a levegőbe, majd odahívta a doktort.

– Megvan! – mondta. – Tudom, merre menjünk!

– Valóban? – örvendezett a doktor. – Milyen izgalmas!

– Én kiállok a hajó orrába – folytatta Dzsip. – Kövessük az orromat, ahogy szimatolok a levegőbe. Egyenesen a bácsi felé tartunk.

Pontosan úgy tettek, ahogy Dzsip javasolta. De ahelyett, hogy a bácsira bukkantak volna,

egy nagy sziklára leltek. Körbe-körbe hajóztak körülötte, de senkit sem találtak.

– Akkor is érzem! – erősködött Dzsip. – Biztos vagyok benne, hogy a sziklán van!

Az egyik fecske elrepült a szikla fölé, és néhányszor oda-vissza röpdösött. Egyszer csak sebesen visszaszállt a hajóra, és elmondta, hogy a szikla közepében egy nagy lyuk tátong.

– Rendben van – mondta a doktor –, akkor kikötünk.

A hajót lehorgonyozták a szikla előtt, és Doktor Dolittle kiszállt. Odasétált a lyukhoz. Egy hosszú ösvény vezetett befelé. Meggyújtott egy gyufát, és besétált a sötétbe.

Eltartott egy percig, amíg a szeme hozzászokott a sötétséghez. És ekkor észrevett valamit közvetlenül a lába előtt. Beletelt egy kis időbe, amíg felismerte, hogy mi az: a fiúcska nagybátyja volt, aki mély álomba merült a barlangban.

19. FEJEZET

Újra otthon

A fiú és a bácsikája majd' kiugrottak a bőrükből örömükben, amikor meglátták egymást! A bácsi felkapta az unokaöccsét, és szorosan megölelte.

– Mi történt veled? – kérdezte a fiú.

– Amikor nem voltam hajlandó csatlakozni a kalózokhoz – kezdte –, otthagytak egyedül azon a sziklán. Csak kevés ennivalóm és vizem volt. Milyen jó, hogy éppen most bukkantatok rám!

– Igen, mindannyian nagyon szerencsések vagyunk – helyeselt Doktor Dolittle. – Most azt hiszem, itt az ideje, hogy hazavigyük önö-

ket. Már biztosan mindenki aggódik maguk miatt.

Doktor Dolittle a nagybácsi útmutatása alapján az otthona felé kormányozta a hajót, ahová néhány óra múltán meg is érkeztek. A városbeliek a partra sereglettek, amikor a kikötőbe értek. Amint meglátták, hogy a nagybácsi és a kisfiú érkezett haza, éljenzésben törtek ki.

Az emberek a fiúcska köré gyűltek, és figyelmesen hallgatták, miközben elmesélte, hogy mi történt.

– Ha Dzsip nem lett volna, soha nem bukkanunk a bácsikám nyomára! – mondta.

Ekkor egy asszony tört át a tömegen, megragadta és a karjába kapta a fiút.

– Kisfiam! – zokogta.

– Anyám! – ölelte át a fiú is szorosan, és ő is elpityeredett.

A városka polgármestere lépett ekkor oda Doktor Dolittle-hez.

– Hogyan köszönhetnénk meg önnek? –

kérdezte. – Mindkettejüket elveszítettük volna, ha önök nem segítenek.

– Ott segítünk, ahol tudunk – felelte Doktor Dolittle.

– Kérem, maradjanak itt éjszakára – ajánlotta fel a polgármester. – Ünnepelünk és táncmulatságot rendezünk. Nagy megtiszteltetés lenne, ha velünk tartanának!

Így hát mindenki a város felé vette az útját. A város főterének közepén felállítottak egy hosszú asztalt, feldíszítették a teret, és minden lámpát meggyújtottak. Mindenki hozott ennivalót – ez volt ám a gazdag lakoma! Mindannyian asztalhoz ültek, és bőségesen megvacsoráztak.

Vacsora után a polgármester beszédet tartott. Ismét köszönetet mondott a doktornak és az állatoknak.

– Most pedig egy ajándékot szeretnék átnyújtani Dzsipnek – egy különleges ajándékot ennek a különleges kutyának!

A polgármester a magasba emelt egy kis dobozt. Doktor Dolittle felnyitotta Dzsipnek.

– Egek ura! – kiáltott fel a doktor. – Milyen gyönyörű! – és ezzel Dzsip elé tartotta.

Egy színarany nyakörv volt, amelybe a következő szavakat vésték:

DZSIPNEK, A VILÁG
LEGOKOSABB KUTYÁJÁNAK!

Dzsip köszönetképpen a farkát csóválta, és megkérte a doktort, hogy tolmácsolja köszönetét emberi nyelven is.

Az ünneplés késő éjszakába nyúlt. Mindenki énekelt, táncolt és nevetett. Doktor Dolittle nem is emlékezett rá, hogy mikor mulatott ilyen jól utoljára. Dzsip pedig arra nem emlékezett, hogy mikor volt utoljára ilyen büszke.

Másnap reggel Doktor Dolittle ismét vitorlabontáshoz készülődött.

– Nem maradna nálunk még egy kis ideig? – kérdezte a polgármester.

– Igen – helyeselt a fiú –, miért nem maradnak a tél beköszöntéig?

– Sajnálom, de tényleg indulnom kell – mondta Doktor Dolittle. – Már így is túl régóta vagyok távol.

A doktor és az állatai a hajóra sereglettek, és ismét útnak indultak. A városka lakói mind a partra gyűltek, és búcsút intettek nekik.

Ragyogó, verőfényes napon érkeztek meg Anglia partjaihoz. Nem indultak haza azonnal: először Doktor Dolittle elküldte a hajót barátjának, a halásznak. Remélte, hogy örülni fog az új kalózhajónak.

A huzivoni megszerette a doktort és az állatokat. Úgy gondolt rájuk, mint az új családjára. Tudta, hogy a doktornak pénzre van szüksége, hogy ellássa magukat, ezért szólt neki, hogy segíteni szeretne. Felajánlotta, hogy megmutathatják az embereknek.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a doktor. – Tudom, hogy szégyenlős vagy. Nem akarom, hogy kényelmetlenül érezd magad.

– Örömmel segítek – felelte a huzivoni. – Veletek nem vagyok olyan félénk. Nem érzem magam olyan magányosnak, mint a dzsungelben.

A doktor és állatai tehát körbeutazták az országot. Útközben minden városban megálltak. Egy táblára kiírták:

ITT LÁTHATÓ A HUZIVONI!
CSUPÁN ÖTVEN CENTÉRT!

Még sok mérföldnyi távolságról is érkeztek az emberek, hogy megpillanthassák a fura teremtményt.

Olyan népszerűek lettek, hogy vásároltak egy sátrat, ahol egyszerre többen is szemügyre vehették a huzivonit. Doktor Dolittle a gyerekeket természetesen ingyen beengedte, amikor

azt hitte, hogy senki sem látja. Ez bosszantotta Dab-Dabot, de nem próbálta megakadályozni. Hogyan is tehetné, mikor olyan boldoggá tette a doktort?

Végül annyira ismertté vált a műsoruk, hogy egyszer cirkuszi emberek is meglátogatták őket. Meg akarták vásárolni a huzivonit. Nagyon sok pénzt ajánlottak érte a doktornak, annyit, amennyi elegendő lett volna, hogy soha többé ne kelljen aggódnia. A doktor azonban nemet mondott.

– Sajnálom, uraim – mondta. – A huzivoni a barátom. Márpedig egy barátot nem lehet eladni. Egyébként pedig megígértem neki, hogy ha honvágya támad, hazaküldöm Afrikába. Hogyan tehetném meg ezt, ha a cirkusznál van?

A cirkuszosok megpróbálták megváltoztatni a doktor elhatározását. Még nagyobb summát ígértek neki, és azt mondták, hogy akkor látogathat el hozzájuk, amikor csak akar. De a doktor hajthatatlan volt.

Amikor a levelek sárgulni kezdtek, és csípőssé vált a levegő, ideje volt hazaindulni. Doktor Dolittle összeterelte kis csapatát, és Puddleby-on-the-Marsh felé vették az útjukat.

Távollétükben otthon minden remekül ment. Az öreg ló nagyszerűen vezette a háztartást. A ház tiszta volt, a kert pedig rendezett.

Mindez természetesen nem kizárólag a ló érdeme volt. A mezei egerek és a sündisznók is segítettek, amikor csak tudtak. Időnként benézett hozzájuk a hentes és a halász is. Gondoskodtak róla, hogy legyen elegendő szénájuk és friss vizük.

– Még a nővére is eljött, doktor – mondta a ló. – Letörölgette a port, és felsöpörte a padlót. Igazán nagy segítséget jelentett.

– Igazán kedves volt tőle – mondta Doktor Dolittle.

Nemsokára mindenki visszazökkent a korábbi kerékvágásba. Tu-Tu megtalálta régi kedvenc helyét a pajtában. Göb-Göb a kert egyik

sarkában gömbölyödött össze. Dab-Dab a tornácon készített magának fészket. Dzsip fel és alá sétált a kertben, amíg meg nem találta a tökéletes fát, ami alá be is feküdt. Nagyon büszke volt az arany nyakörvére. Mindenkinek megmutatta, aki csak arra járt.

Doktor Dolittle a házában bóklászott. Átvizsgálta az összes könyvét, és minden szekrényébe bekukkantott. Csodálatos volt az afrikai kaland, de nagyon-nagyon boldog volt, hogy ismét otthon lehet.

Afrikában a majmok többé-kevésbé ugyanezzel foglalatoskodtak. Amint elmúlt a szörnyű betegség, visszatértek korábbi, megszokott életükhöz. Az ágakon hintáztak és a réteken játszottak. Banánt és zöld leveleket majszoltak.

Esténként történeteket meséltek egymásnak, ugyanazokat, amelyeket Csi-Csi mesélt a doktornak és az állatainak az óriási gyíkokról és a gyapjas mamutokról. Meséltek még arról a csodálatos doktorról is, aki eljött hozzájuk,

amikor betegek voltak. Doktor Dolittle története volt mindenki kedvence.

– Kíváncsi lennék, mit csinál most a doktor – kérdezte egy kismajom.

– Szerintetek hamar visszajön meglátogatni minket? – kérdezte egy másik.

Polinézia, aki a majmokkal lakott, így szólt:

– Hát persze, hogy eljön! Biztos vagyok benne. Hogyan is képzelhetitek, hogy nem látogat meg minket? Szavamra, a majmok aztán igazán buta teremtmények!

Ekkor a krokodil kiáltott fel a folyópartról.

– Persze, hogy eljön! Most pedig menjetek aludni!

Bár több ezer mérföld távolságra voltak egymástól, mégis közel érezték magukat a doktorhoz. Tudták, hogy mindig eljön, ha szükségük lesz rá. Minden állat letette a fejét, mélyen elaludt, és kedves barátjáról, a Puddleby-on-the-Marshból való Doktor Dolittle-ről álmodott.

Vitaindító kérdések

Találkoztál már olyan gyerekkel, aki folyton azt kérdezi: „Miért?" A tanáraid szoktak kérdéseket feltenni a házi feladattal kapcsolatban? A szüleid megkérdezik a vacsoraasztalnál, hogyan telt a napod? Mindenhol kérdésekkel találkozunk, amelyekre választ várnak. De lehet, hogy van olyan kérdés is, amire nem létezik helyes válasz.

Az itt következő kérdések arra a regényre vonatkoznak, amelyet épp most fejeztél be. De ez itt nem röpdolgozat! A kérdések célja az, hogy segítsenek különböző nézőpontokból tekinteni

a történet szereplőire, helyszíneire és eseményeire. Ezekre a kérdésekre nem léteznek kizárólagosan helyes válaszok. Viszont lehet, hogy egészen új megvilágításba helyezik majd számodra a történetet.

Gondolkodj el alaposan minden kérdésen, és meglátod, hogy ezáltal új dolgokat fedezhetsz fel ebben a klasszikus történetben.

1. Miért javasolja a hentes, hogy Doktor Dolittle csapjon fel állatorvosnak? Egyetértesz azzal, hogy ez jó ötlet volt? Te mi szeretnél lenni, ha felnősz?

2. Miért ragaszkodik hozzá Sarah, hogy Doktor Dolittle szabaduljon meg a krokodiltól? Hogyan felel a doktor? Te mit tettél volna a helyében?

3. Hogyan segítenek be Doktor Dolittle állatai a ház körüli munkákban? Mit gondolsz,

helyesen osztották el egymás között a teendőket? Neked milyen házimunkát kell elvégezned otthon?

4. Hogyan szerez tudomást Doktor Dolittle a majmok betegségéről? Mi a legkülönösebb üzenet, amelyet valaha kaptál?

5. Miért rejtőzik el a kisegér Doktor Dolittle poggyászában? Te vettél-e már részt tengeri utazáson? Hová szeretnél a leginkább eljutni?

6. Hogyan mulattatja Csi-Csi a többieket, amíg a majmok nyomát kutatják? Miért ismer olyan sok történetet? Te hogyan szórakoztatnád a csapatot?

7. Miért döntenek úgy a majmok, hogy búcsúajándékot adnak Doktor Dolittle-nek? Mit gondolsz, jó ajándékot választottak? Te mit ajándékoztál volna a doktornak?

8. Hogyan győzte meg Doktor Dolittle a herceget arról, hogy valóban átváltozott? Egyetértesz azzal, hogy ha hiszel valamiben, akkor úgy érzed, hogy teljesül? Hittél-e már valamiben annyira, hogy úgy érezted, valóra válik?

9. Hogyan sikerült Doktor Dolittle-nek megszereznie a kalózhajót? Mit gondolsz, helyesen tette, hogy elvitte? Te vettél már el olyasmit, ami nem a tiéd volt?

10. Doktor Dolittle azt mondja, hogy sokfajta hős létezik. Egyetértesz vele? Szerinted Doktor Dolittle hős?

UTÓSZÓ

Dr. Arthur Pober

Az első benyomások mindig fontosak.

Ha új emberekkel találkozunk, új helyen járunk, vagy egy addig ismeretlen könyvet veszünk a kezünkbe, az első benyomás mindig sokat számít. Szép és maradandó emlékké válhat, de el is veheti a kedvünket az újabb találkozástól.

Emlékszik még első találkozására a klasszikusokkal?

Emlékszik még, amikor egy vizsgára készülve megpróbálta átverekedni magát egy szövegen? Vagy az a fajta gyerek volt, aki a paplan alá

bújva, zseblámpa fényénél olvasott, és vállvetve harcolt Robin Hooddal Mariann megmentéséért? Vagy az olvasással kapcsolatban leginkább arra emlékszik, mennyi idejét emésztette fel egy hosszabb regény, mondjuk *A kincses sziget* végigolvasása? Vagy talán hamar barátságot kötött Jim Hawkinsszal?

Még egy rátermett ifjú olvasó számára is nehézséget okozhat átverekedni magát a hosszadalmas, bonyolult nyelvezetű fejezeteken, és emiatt gyakran elveszíti a történet fonalát, vagy érdeklődését a szereplők iránt. Egy klasszikus regény rövidített, újraszerkesztett változatának olvasása a gyerekek számára megfelelő, kíméletes bevezetés lehet a szépirodalomba, hiszen úgy ismerkedhetnek meg a történettel és a szereplőkkel, hogy közben nem szegi kedvüket a nehézkes szókincs és a szövevényes történet.

Egy klasszikus regény rövidített változatának elolvasása után az ifjú olvasót a függetlenség érzése és elégedettség töltheti el, hiszen befejezett

egy „felnőtt" könyvet. És ha egy gyereket magával ragad és inspirál egy klasszikus történet, akkor készen áll arra, hogy alaposabban is megismerje a történet témáit, szereplőit, történelmi hátterét és részleteit. Ahogy a gyerek olvasási készsége fejlődik, természetes módon támad fel benne az igény, hogy megismerje a történet eredeti, teljes terjedelmű változatát.

Ha ezeket a történeteket hozzáférhetővé tesszük az ifjú olvasók számára, felbecsülhetetlen értékű eszközt adunk a kezükbe, amely segít értelmezni a családban és a társadalomban elfoglalt helyüket. A *Klasszikusok könnyedén* sorozat könyveinek záró fejezete ezért tartalmaz a szereplők és a történet hatását és jelenkori érvényességét feszegető kérdéseket is. E kérdések izgalmas viták kiindulópontjai lehetnek a gyerekek és szüleik, illetve tanáraik között. Ezek során múltbeli témákat, értékeket és elveket vizsgálunk meg mai szemszögből, sze-

mélyessé és izgalmassá téve ezáltal a klasszikus irodalmi művek elemzését.

Tanítsuk hát meg a gyerekeket a klasszikus művek élvezetére, és vezessük be őket abba a képzeletbeli világba, amely egy életen át valóság marad számukra!

Dr. Arthur Pober

Dr. Arthur Pober több mint húsz éven át foglalkozott korai fejlesztéssel és tehetséggondozással. Dolgozott a világ egyik legrégebbi tehetséggondozó iskolája, a Hunter College Elementary School igazgatójaként, majd éveken át állt a több mint huszonötezer gyereket oktató New York-i Magnet Schools for the Gifted and Talented tehetséggondozó intézmény élén.

Pober szaktekintélynek számít a média és a gyermekvédelem területén. Jelenleg az Egyesült Államokat képviseli az Európai Média Intézetben (EIM) és az Európai Önszabályozó Reklámszervezetben (EASA).

Tartalom

1. FEJEZET: Puddleby 5

2. FEJEZET: Az állatok beszéde 11

3. FEJEZET: Végre sikerült! 18

4. FEJEZET: Újabb anyagi gondok 25

5. FEJEZET: Üzenet Afrikából 33

6. FEJEZET: A hosszú utazás 40

7. FEJEZET: A majmok hídja 60

8. FEJEZET: Az oroszlánok vezére 70

9. FEJEZET: A majmok tanácsa 78

10. FEJEZET: A világ legritkább állata 82

11. FEJEZET: A herceg története 91

12. FEJEZET: Orvosság és varázslat 100

13. FEJEZET: Vörös vitorlák és kék szárnyak 112

14. FEJEZET: A patkány figyelmeztetése 117

15. FEJEZET: Barbária Sárkánya 123

16. FEJEZET: Tu-Tu hegyezi a fülét 131

17. FEJEZET: A tengeri pletykafészkek 135

18. FEJEZET: Dzsip, a mentőkutya 140

19. FEJEZET: Újra otthon 146

Te mit gondolsz? 156

Utószó 160

A Klasszikusok könnyedén sorozat eddig megjelent kötetei:

80 nap alatt a Föld körül
A dzsungel könyve
A három testőr
A kincses sziget
A Notre Dame-i toronyőr
A vadon szava
A vasálarcos
Az Ezeregyéjszaka meséi
Az operaház fantomja
Az utolsó mohikán
Drakula
Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete
Frankenstein
Huckleberry Finn kalandjai
Robin Hood kalandjai
Robinson Crusoe
Sherlock Holmes kalandjai
Tom Sawyer kalandjai
Twist Olivér
Némo kapitány
Gulliver utazásai
Mody Dick
Koldus és királyfi

Nyomta a Szekszárdi Nyomda Kft.,
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Megjelent 9,7 (A/5) ív terjedelemben

Doktor Dolittle és az állatok

Doktor Dolittle egészen addig sikeres orvos volt, amíg az állatok iránti szeretete végképp el nem űzte minden páciensét. Állatorvosként azonban sikert sikerre halmoz, amit Polinéziának, a papagájának köszönhet, aki megtanította rá, hogyan beszélhet az állatokkal. Csatlakozz Doktor Dolittlehez, Polinéziához, Dzsip kutyához, Dab-Dab kacsához és a többi szőrös, illetve tollas barátjukhoz, akik gonosz királyokkal és álnok kalózokkal néznek farkasszemet, miközben életük legfontosabb esete vár rájuk.

A *Klasszikusok könnyedén* sorozat lehetővé teszi az ifjú olvasók számára, hogy már gyerekkorukban megtapasztalják az időtlen történetek varázsát. A könnyebb érthetőség kedvéért lerövidített és nagy gonddal átírt klasszikus regényekben ugyanazokat a fordulatokat és izgalmakat élhetik át, amelyek az eredeti történeteket közkedveltté tették.

Borítóillusztráció: Lucy Corvino

www.alexandra.hu
info@alexandra.hu
info.konyvnagyker.hu

ISBN 978-963-297-823-9

9 789632 978239

ALEXANDRA